

Một Khối Bánh Cookie Bé Nhỏ Còn Lợi Hại Hơn Thuốc X

Contents

Một Khối Bánh Cookie Bé Nhỏ Còn Lợi Hại Hơn Thuốc X	1
1. Chương 1: Cookie Bé Nhỏ Lần Đầu Tiên Lên Sân Khấu	1
2. Chương 2: Cookie Bé Nhỏ Được Giao Cho Ý Nghĩa Thần Thánh	4
3. Chương 3: Cookie Bé Nhỏ Gặp Rắc Rối Lớn	8
4. Chương 4: Cookie Bé Nhỏ Bị Gắn Nhân Hiệu Lịch Sử Đen Tối Của Cuộc Đời	13
5. Chương 5: Cookie Bé Nhỏ Được Kể Được Chọn Đề Cử	18
6. Chương 6: Cookie Bé Nhỏ Khiến Snape Thà Chết Chứ Không Khuất Phục	22
7. Chương 7: Cookie Bé Nhỏ Chỉ Có Cơ Hội Một Lần Lên Sân Khấu	27
8. Chương 8: Cookie Bé Nhỏ Hoàn Toàn Không Xuất Hiện	31
9. Chương 9: Cookie Bé Nhỏ Lại Khiến Kẻ Được Chọn Bị Nghện	35
10. Chương 10: Cookie Bé Nhỏ Bị Biến Thành Điều Kiện Trao Đổi	39

Một Khối Bánh Cookie Bé Nhỏ Còn Lợi Hại Hơn Thuốc X

Giới thiệu

CP: Severus Snape x Harry Potter Thể loại: đồng nhân, đoản văn (10 chương), HE, ăm áp. Edit: ĐẠ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-khoi-banh-cookie-be-nho-con-loi-hai-hon-thuoc-x>

1. Chương 1: Cookie Bé Nhỏ Lần Đầu Tiên Lên Sân Khấu

Sinh hoạt hiện giờ của Snape thật đơn điệu.

Không có chúa tể hắc ám ngày ngày uy hiếp, không có Dumbledore liên tục quấy rầy, cũng không cần sửa đồng bài tập ma thuật vô cùng kỳ quặc của đám quý khổng lồ nhỏ đầu não bị quý khổng lồ lớn gặm kia.....

— Bởi vì, hiện tại hắn là một bức họa treo trong phòng hiệu trưởng Hogwarts.

Sinh hoạt hiện giờ của Snape thật đơn điệu.

Đơn điệu đến mức khiến cho hiện tại mỗi ngày hẳn đều rơi vào ngủ say, không muốn tỉnh lại.

.....

Được rồi, anh phải biết, anh đã sinh hoạt ở Hogwarts – cho dù anh chỉ là một bức tranh treo trên tường – thì sinh hoạt của anh tuyệt đối không thể thật sự đơn điệu đến làm cho người ta quên tất cả.

Ít nhất mỗi lần Snape đang ngủ, luôn sẽ có một lão hiệu trưởng xuất thân Slytherin từ bức họa của ông ấy lỏ mãng chạy sang, thuận tiện làm rớt một bình hoa trong bức họa của hắn – Chỉ Merlin mới biết, vì cái gì người này thân là quý tộc Slytherin, lại có một đầu óc Gryffindor như vậy!

— Tuy rằng mỗi lần vị hiệu trưởng lỏ mãng kia đều sẽ xin lỗi Snape, hơn nữa khôi phục bình hoa lại như cũ..... Nhưng Snape tình nguyện ông ấy bỏ mặc những mảnh nhỏ này ở nơi đó không cần lo! Bởi vì lần tiếp theo ông ta tới khẳng định vẫn làm rơi bể nữa thôi!

.....

Đương nhiên, giáo sư Snape của chúng ta không thể ngây thơ nghĩ rằng biến thành bức họa có thể thật sự không chịu sự quấy rầy của Dumbledore, ít nhất, bây giờ mỗi ngày hẳn luôn có thể thu được dao động ma lực phát ra từ Dumbledore, lí do là mỗi hắn ăn cookie – cách này là phương thức trao đổi không cần dùng lời của các hiệu trưởng bị treo trên tường — Đương nhiên, cụ Albus Dumbledore vĩ đại, người cực kỳ mê đồ ngọt của chúng ta mỗi lần đều bị cự tuyệt không chút lưu tình, thậm chí ngay cả cơ hội khuyên nhủ một chút cũng không có.

..... Tuy rằng cự tuyệt cụ không chỉ có một mình Snape, nhưng khi bị các hiệu trưởng khác từ chối ít nhất cụ vẫn có cơ hội khuyên một câu!

.....

Sau khi chân chính làm một bức họa trên vách tường, Snape mới biết được các hiệu trưởng Hogwarts đến tột cùng vì cái gì lại quá..... Hoạt bát như vậy.

Bởi vì khi anh làm một bức họa trong văn phòng hiệu trưởng, ngoại trừ có thể trao đổi với hiệu trưởng đương nhiệm cùng những người ở gần bức họa của chính mình, thì chỉ còn có thể nói chuyện với những bức họa đồng hành.

Cũng chính vì vậy, mới khiến cho các hiệu trưởng, cho dù xuất thân từ Slytherin, đều thích mỗi ngày cười hì hì tám chuyện, không có chút cao quý e dè mà Slytherin nên có.

Đương nhiên, mấy chuyện này Snape cũng không để ý, hiện tại hẳn chú ý Bất quá là mỗi ngày có thể thoải mái thoải mái mà ngủ một giấc hay không.

Tuy rằng..... Nếu nguyện vọng này có thể đạt thành, thì chứng tỏ nhất định là nhờ Dumbledore treo bên cạnh hẳn bị người ta đánh tráo mất rồi!

“Nói thật nha, Severus, thầy không thể tiếp tục ngủ như vậy, thầy đang lãng phí cuộc sống này đấy.” Dumbledore gác lên khung tranh của mình, dùng một bàn tay nâng cằm, lại bắt đầu “Khuyên nhủ” mỗi ngày một tiếng đồng hồ, tận tình mà thuyết phục.

“Xin cho phép tôi nhắc nhở cụ lần thứ ba ngàn tám trăm hai mươi,” tiếng nói của Snape giống như nặn ra từ hàm răng, nhỏ vụn mà tràn ngập uy hiếp, “Cụ, và tôi, đã sớm chết! Cho nên, căn bản là không có chuyện lãng phí cuộc sống này!”

“Tôi biết tôi biết, thế nhưng, Severus thân mến,” Dumbledore lộ ra nụ cười chiêu bài, nói, “Thầy không thể phủ nhận, xét theo một nghĩa nào đó thì chúng ta kỳ thật đã đạt được bất tử rồi.”

“Vậy hử?!” Snape cười lạnh một tiếng, châm chọc nói, “Sớm biết như thế lúc trước tôi hẳn nên đề nghị chúa tể hắc ám không cần chế tạo trường sinh linh giá làm quái gì, trực tiếp giết quách cụ đi giành làm hiệu trưởng thì có thể đơn giản mà đạt được bất tử rồi!”

“Nga, không thể nói như vậy, Severus, cửa phòng hiệu trưởng Hogwarts vĩnh viễn sẽ không mở rộng chào đón hẳn..... Trừ khi tôi mời hẳn đến,” Dumbledore cười ha ha nói, “Nhưng Severus, chẳng lẽ thầy thật sự muốn vĩnh viễn ngủ cùng trời đất như vậy sao?”

“Dumbledore, chuyện của tôi cụ đã quản quá nhiều rồi!” Snape đề thấp thanh âm rít gào với Dumbledore, “Đừng nhúng năm ngón tay của cụ vào sinh hoạt của tôi nữa, có nghe hay không?!”

“Được rồi được rồi!” Dumbledore khoát tay áo với Snape, giống như đầu hàng nói, “Tôi sẽ không nhúng năm ngón tay của mình vào nhân sinh — có lẽ nên kêu là họa sinh của thầy nữa? —..... Như vậy, Severus, hiện tại chúng ta quay về chủ đề chính..... Hôm nay cậu có muốn sang đây nhấm nháp một chút bánh cookie vị chanh của Muggle cùng tôi không? Tôi mất rất nhiều công sức mới có được mấy cái bánh cookie này đó nha!”

Snape: “..... Phiên cụ có bao nhiêu xa thì cút bấy nhiêu xa được không?”

“Được rồi được rồi.....” Dumbledore lê la đến bên hiệu trưởng tiền nhiệm Dippet, tiếp tục đẩy mạnh tiêu thụ cookie vị chanh của mình.

.....

Thế giới rất cực yên tĩnh, Snape hơi thở phào một cái, nhắm hai mắt lại, nghĩ thầm, cuối cùng cũng có thể im lặng ngủ một giấc.....

Rầm —

Snape: “.....”

“Nga! Severus, thật sự xin lỗi, ta lại không cẩn thận làm rơi bình hoa của cậu rồi,” Một giọng lải nhải vang lên sau lưng Snape, “Tại sao ta luôn làm rơi nó vậy?! Minerva? Minerva ở đâu? Cô nhanh chóng đuổi việc họa sĩ vẽ bức họa của Severus đi! Vẽ cái gì không vẽ! Sao có thể luôn vẽ mấy thứ dễ vỡ như bình hoa ở mấy chỗ nguy hiểm như vậy?! Đây không phải là cố ý để ta làm rơi vỡ nó sao?! Đây là cố ý phá hoại sự hài hòa trong nội bộ Hogwarts chúng ta! Quả nhiên là rắp tâm hiểm ác.....”

Lão hiệu trưởng Slytherin kia còn đang thao thao bất tuyệt cần nắn, nhưng nhìn đôi lông mày không ngừng nhíu lại cùng với đôi mắt đến bây giờ vẫn nhắm chặt của Snape, hiển nhiên hẳn hết sức căm phẫn đối với lời giải thích của vị hiệu trưởng tiền bối này.

Nhưng càng hiển nhiên là, vị hiệu trưởng tiền bối kia đến nay vẫn không nhận ra mấy câu cần nắn lâu bầu của mình khiến Snape ghen tức đến mức nào, vẫn đang lải nhải: “..... Thật là, hiện nay người ta làm việc càng ngày càng không chịu trách nhiệm, nếu như đặt ở ta lúc ấy.....”

“Phiền toái ông không cần đem chứng não tàn của mình đổ lỗi cho người khác!” Slytherin Đệ nhất độc miệng sau mười năm cố gắng cầm lặng rất cực lại bạo phát lần nữa, Snape mở choàng mắt, xoay người rống giận với vị hiệu trưởng tiền bối đứng ở sau mình, “Lặp đi lặp lại vĩnh viễn cũng chỉ có mấy câu kia, đầu óc của ông chỉ có công năng tự động tuần hoàn thôi hử?! Phiền ông có thể đi lấp đặt một cái công năng mới được không?! Không vì cái gì khác, chỉ vì có thể giúp ông dừng tiếp tục làm mất mặt Hogwarts nữa! Ông có biết chỉ số thông minh của mình quả thật đang kéo thấp chỉ số thông minh trung bình của toàn bộ giới ma pháp không hử?! Xin thương xót cho! Dừng tiếp tục dùng thanh âm khó nghe giống như một trăm cái vạc cùng bị tên Potter ngu xuẩn kia làm nổ của ông tàn phá lỗ tai của ta nữa! đây quả thật còn kinh khủng hơn cả việc bị chúa tể hắc ám chỉ đưa phép vào đầu!”

Dumbledore vịn khung ảnh bật cười ha ha.

Vị hiệu trưởng tiền bối làm rơi vỡ bình hoa sững sờ nhìn Snape đang trong trạng thái bạo phát, hơi hở miệng ngây ngốc đứng tại chỗ.

Mà các hiệu trưởng tiền bối khác cũng bị tiếng gào thét của Snape thu hút sự chú ý. Ở gần thì lập tức vây xem, ở xa thì chạy nhanh đến vây xem.

Trong phút chốc, lực chú ý trong toàn bộ văn phòng hiệu trưởng Hogwarts đều tập trung vào bức họa của Snape.

“Thế nào? Công năng tự động tuần hoàn trong đầu ông lại xuất hiện trực trặc à?!” Snape hừ lạnh một tiếng, nói với ý châm chọc cực kỳ nồng đậm, “Vậy thì phiền ông cút ra khỏi bức họa của ta, ông có biết bề ngoài của ông khiến ta chỉ liếc một cái đã muốn ói hay không!”

“Này! Dù sao ta cũng là tiền bối của cậu, nói chuyện chú ý một chút! Hơn nữa, cậu có thể lãng mạ chỉ số thông minh của ta! Nhưng cậu không thể sỉ nhục diện mạo của ta!” Vị hiệu trưởng tiền bối kia ưỡn ngực, chòm râu trắng bóng run run, kiêu ngạo nói, “Dù sao thì khi ta còn trẻ cũng là một bông hoa của Hogwarts nha!”

“Để cho mọi người tàn phá và giẫm đạp lên phải không?” Snape lạnh lùng bổ sung.

“.....” Hiệu trưởng tiền bối đại nhân cầm lấy trái tim thủy tinh đã vỡ thành mảnh vụn của mình chạy đến bức họa Dumbledore vừa cầu an ủi vừa ăn bánh cookie chanh.

.....

Thế nhưng vừa ăn một miếng nhỏ, hiệu trưởng tiền bối lại ảo não chạy về bức họa Snape, dùng đũa phép sửa lại cái bình hoa bị vỡ nát kia, một lần nữa đặt lại chỗ cũ, để lần sau có cơ hội tiếp tục làm rơi nó.

Snape: “.....”

.....

Nhưng lúc này đây, nội tâm bất đắc dĩ nhất cũng không phải Snape, mà là.....

Giáo sư McGonagall.

Nếu hiện tại cho dù chỉ còn một bức họa chú ý tới vị giáo sư McGonagall đang ngồi sau một đồng công văn khổng lồ, sẽ thấy bà đã đặt bút lông chim trên tấm da dê kia thật lâu cũng không nhúc nhích, cho nên ở chỗ tiếp xúc giữa tấm da dê và cây bút lông chim có một vết mực rất lớn.

Người khác có lẽ không biết, nhưng giáo sư McGonagall cực kỳ rõ ràng, vị đồng sự có danh hiệu Slytherin đệ nhất độc miệng kia của mình đến tột cùng có bao nhiêu nọc độc.

Mười năm nay giáo sư McGonagall có thể kiên trì làm việc, chính là vì Snape còn không bùng nổ, bà chỉ cần chịu đựng những lời oanh tạc vô nghĩa của các hiệu trưởng tiền bối khác, nhưng mà bây giờ làm sao đây hở?!

Hiện tại Snape độc miệng cũng thức tỉnh rồi! Vị trí hiệu trưởng này còn tiếp tục ngồi được sao?!

.....

Snape vĩnh viễn cũng không biết rằng, nguyên nhân chân chính khiến giáo sư McGonagall tuyên bố về hưu ngay sau ngày khắc khẩu lần đó là gì. Đương nhiên, nếu Snape có cơ hội biết được lí do, nhất định sẽ may cái mồm của mình lại, để cả đời này cũng không cần cơ hội nói ra hai chữ Potter!

Bởi vì —

Giáo sư McGonagall về hưu thì thôi đi, nhưng tại sao người kế nhiệm lại là tên quý khổng lồ ngu xuẩn đầu sọ Potter kia chứ?!

.....

Thật đúng là một tiền tố khá dài a!

2. Chương 2: Cookie Bé Nhỏ Được Giao Cho Ý Nghĩa Thần Thánh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mọi người xem văn vui vẻ

Ps: Đây là một đoạn văn tự tiêu khiển tự vui vẻ, cho nên nhân vật tan vỡ nghiêm trọng, không nên tưởng thiết a

Harry bé bỏng đáng thương =.=

“..... Harry, tôi tin cậu nhất định có thể dẫn dắt Hogwarts bước đến một tương lai càng thêm huy hoàng!”

Suốt một giờ nghe bài diễn thuyết động lòng người của giáo sư McGonagall, Harry, nay đã gần hai mươi bảy tuổi, rốt cục nghe được câu kết thúc. Phần lớn các bức họa vốn cùng nghe với y đều lẫn ra ngủ hết, mà còn lại vài bức cũng đang gật gà gật gù, như đang đợi sau khi giáo sư McGonagall thật sự chấm dứt diễn thuyết có thể yên lặng ngủ một giấc.

“Vâng..... Con..... Con sẽ cố gắng..... Giáo...sư McGonagall.....” Harry mở nửa mắt dờ dẩn nhìn chằm chằm vào bàn tay đang đặt trên đùi của chính mình.

Y đã ngồi ở chỗ này vô số lần, đối mặt với giáo sư Dumbledore, cũng từng đối mặt với giáo sư McGonagall, nhưng không có lần nào làm cho Harry..... Buồn ngủ đến như vậy.

“Harry? Cậu có nghe tôi nói không?” Giáo sư McGonagall hé ra một bộ mặt uy nghiêm hỏi.

“..... Con đang nghe ạ!” Harry nhéo nhéo đùi mình, giúp cho bản thân có tinh thần một chút, nói, “Giáo sư McGonagall, con vẫn đang nghe người nói chuyện, nhưng mà..... Ách, giáo sư McGonagall, con vẫn thắc mắc vì sao người muốn về hưu vậy?”

“Nga, Harry thân yêu,” Thái độ của giáo sư McGonagall lập tức dịu dàng lại, thậm chí lộ ra một nụ cười từ ái với Harry, “Cậu cần phải hiểu cho một cụ bà lớn tuổi khát cầu một ngôi nhà bình yên, một sinh hoạt tĩnh lặng, cô đã già rồi, nếu như không thật sự hưởng thụ một quãng thời gian yên ổn, cô sẽ kéo bộ xương già mệt mỏi này xuống mồ mất thôi.”

Harry: “.....” Tuy rằng nghe rất hợp lý, nhưng mà tại sao..... Khiến cho người ta nghi ngờ thế không biết?

.....

Cuối cùng, mặc kệ Harry có bao nhiêu nghi ngờ đối với việc giáo sư McGonagall về hưu, y vẫn tiếp nhận vị trí của giáo sư McGonagall, làm hiệu trưởng Hogwarts, sau đó.....

Bắt đầu cuộc sống chịu đựng tạp âm oanh tạc xuất phát từ các bức họa trên tường trong phòng hiệu trưởng.

“..... Giáo sư Dumbledore,” Harry thật sự chịu không nổi chậm chậm chạy đến trước mặt Dumbledore đang ăn cookie, nhỏ giọng hỏi, “Mấy bức họa này bình thường cũng Hoạt bát như vậy sao? Có biện pháp gì làm cho bọn họ im lặng chút hay không?”

“Nga, Harry, rốt cục trò đã đến hỏi thầy vấn đề này!” Dumbledore vô cùng sung sướng buông bánh bích quy trong tay xuống, sau đó cười tủm tỉm nhìn Harry, nói, “Quả thật có một phương pháp rất đơn giản có thể cho trò có một hoàn cảnh thoải mái, nếu trò thật sự muốn biết thầy tuyệt đối sẽ nói với trò, nhưng mà.....”

Dumbledore hết sức giảo hoạt nói một nửa, cực kì vừa lòng nhìn Harry mang vẻ mặt lo lắng nhìn mình.

“Nga! Giáo sư Dumbledore!” Harry gần như muốn ôm khung ảnh Dumbledore khóc rống lên, “Xin cụ mau nói cho con biết đi! Con rốt cục biết tại sao giáo sư McGonagall muốn về hưu rồi! Merlin a! Chỗ này quả thực không phải nơi để người ở mà!”

“Khụ khụ,” Dumbledore vui vẻ hắng giọng một cái, tiếp tục dùng nụ cười chiêu bài của cụ nhìn về phía Harry, nói, “Muốn biết đáp án cũng không khó, chỉ cần trò..... Có thể khiến thầy Snape lại đây uống trà chiều một lần, ăn một chút bánh cookie với thầy..... thầy sẽ lập tức nói cho trò biết, ha.”

Harry nhất thời mất đi tất cả biểu tình: “.....”

Snape ở bên cạnh nhắm mắt lại giả bộ ngủ: “.....”

Dumbledore cười tủm tỉm: “Harry, thầy rất tin tưởng trò nha!”

Harry: “.....”

.....

Sau khi thăm lặng làm một phép so sánh hệ số khó khăn giữa việc loại bỏ tạp âm và làm cho Snape đi uống trà chiều, ăn cookie với Dumbledore, Harry dứt khoát kiên quyết lựa chọn

Tiếp tục chịu đựng tạp âm.

.....

Không phải y không muốn đi thuyết phục Snape, mà là y vừa nhìn thấy bộ dáng Snape – cho dù chỉ là một bức họa – chân y đều nhìn không được có chút run rẩy. Hơn nữa y đã biết chuyện kia.....

Harry trong nháy mắt cảm thấy cho dù chỉ liếc nhìn Snape một cái, cũng đã làm y xấu hổ đến mức muốn chôn đầu xuống đất luôn rồi.

.....

“Harry, trò thật sự không suy xét đi khuyên nhủ Severus sao?” Đưa ra điều kiện nhưng không được chấp nhận, Dumbledore bắt đầu nhiệm vụ tất yếu mỗi ngày: Quấy rầy Harry, “Trò biết không, từ lúc Severus bị treo lên đến giờ, nói ra thì cũng hơn mười năm rồi, mà thấy ấy chưa bao giờ nở một nụ cười, nếu tiếp tục như vậy, thầy thật nghi ngờ có phải họa sĩ thầy ấy mời đến không có vẽ thần kinh mặt cho thầy ấy không nữa.”

Snape vẫn đang giả bộ ngủ — hoặc phải nói là cố gắng làm cho bản thân mình ngủ: “.....” Dumbledore tôi không tin cụ không biết cụ dùng âm lượng cỡ này nói chuyện khiến tôi nghe rõ rành rành a!

“..... Giáo sư Dumbledore,” Harry khó khăn ngẩng đầu lên từ đồng văn kiện khổng lồ, về mặt ai oán nhìn Dumbledore chạy qua cánh cửa đến bức họa sau lưng y quấy rối, nhỏ giọng nói, “Cụ biết, con..... Không biết nên đối mặt với giáo sư Snape như thế nào, bởi vì..... Bởi vì..... Việc đó..... Thầy ấy và mẹ con..... Cái kia thầy ấy yêu.....”

Harry nói không ra lời, trên mặt tràn đầy rối rắm.

“Cái gì?!” Dumbledore vô cùng lớn tiếng hét lên, “Con nói con không biết nên đối xử với Severus như thế nào?! Bởi vì con yêu thầy ấy hả?!”

Snape: “.....” Đưa phép của ta đâu? Ta muốn Avada Kedavra lão ong mật kia!

Harry: “.....” Giáo sư, cụ cố ý phải không hử?!

“Không phải, giáo sư,” Harry khoát tay với Dumbledore, nhưng ánh mắt lại không tự chủ nhìn về phía Snape, thấy hắn tuy vẫn nhắm hai mắt, nhưng mấy đường rãnh xung quanh lông mày cũng đã xoắn lại với nhau, “Con không có, là cụ nghe lầm!”

“Vậy sao?” Dumbledore cười tít cả mắt khôi phục âm lượng vốn có, nói, “Ai, người già đi thì lỗ tai không dùng được nữa rồi, như vậy đi, Harry, vì chứng minh vừa nãy là thầy nghe lầm, mà không phải con vô tình nói lỗ miệng, con đi khuyên Severus đến ăn cookie với thầy đi!”

Snape: “.....” Không biết có thể kêu Draco vẽ một chai rượu độc đem lại đây hay không, hắn thật sự không nhìn lão ong mật kia được nữa!

Harry: “.....” Giáo sư, rõ ràng ở đây có nhiều người có thể ăn cookie cùng cụ như vậy, tại sao cụ nhất định phải lựa chọn người có hệ số khó khăn cao nhất kia? Chẳng lẽ đây chính là trí tuệ thánh giả trong truyền thuyết à?

Mẹ nó..... Loại trí tuệ này có thể vút ra ngoài cho chó ăn được hay không?

.....

Mặc kệ cuối cùng cái trí tuệ thánh giả kia có bị vút ra ngoài cho chó ăn hay không, Harry vẫn đứng thẳng tắp trước bức họa của Snape, sau đó lớn tiếng ho khan một cái, để làm Snape, người vẫn luôn nhắm hai mắt chú ý đến sự tồn tại của mình.

Snape: “.....”

“Sev...i...rus — khụ khụ,” Cổ họng vì khản trương mà hơi khô khốc nên bị sặc, Harry lại ho khan vài tiếng, làm cho hô hấp của mình càng thêm thông thuận, ôn hòa nói ra những lời mình muốn nói, “Khụ, giáo sư... Severus, thầy có muốn suy xét nhận lời mời của giáo sư Dumbledore hay không? Cá nhân tôi cho rằng giáo sư Dumbledore hoàn toàn là xuất phát từ ý tốt, là một lời mời thiện ý, là một loại.....”

“Đây mới là truyền thống của Gryffindor sao?” Snape đánh gãy Harry thao thao bất tuyệt, mở đôi mắt lạnh như băng ra, nhìn thẳng Harry như rắn độc, nói, “Không ngừng ca cẩm mấy lời nhảm nhí hết bài này đến bài khác?”

Harry: “.....” Y nhớ tới bài diễn thuyết của giáo sư McGonagall ngày trước khi mình kế nhiệm.

“Cút khỏi mắt ta,” Snape chán ghét nói, “Bằng không đừng trách ta dùng chú ngữ với mi!”

Harry: “.....”

“Không nên ép ta rút đũa phép.” Snape lạnh lùng nói lời cảnh cáo cuối cùng.

“Ách, giáo..... Không, là Severus,” Harry nhớ tới trước khi mình đến đây, Dumbledore trầm khuyên vắn dặn — Nhất định phải gọi tên thánh, như vậy càng lộ rõ thân mật — vì thế nói, “Tôi chỉ muốn hỏi một chút..... Đường nhiên, chỉ mang tính chất học thuật Thầy ở trong bức họa có thể ếm chú ngữ lên người tôi được hả?”

Snape: “.....” Cho dù lúc hấn chết, hấn cũng chưa từng hối tiếc sự tử vong của mình đến như vậy!

Ánh mắt Snape nheo lại đầy nguy hiểm, nhưng hấn còn chưa kịp mở miệng, chợt phía sau nghe.....

Rầm —

“Nga! Merlin chết tiệt a!” Tiền bối làm rơi vỡ bình hoa chuyên nghiệp lại một lần nữa làm cái bình hoa sau lưng Snape biến thành mảnh nhỏ “Cái bình chết tiệt này sao lại nát nữa rồi?! Severus, lúc trước sao cậu không bảo họa sĩ của cậu biến cái bình này thành bình gỗ?”

Snape: “..... Impedimenta!”

“A —!” Tiền bối làm rơi vỡ bình hoa chuyên nghiệp kêu thảm thiết một tiếng, ngã về phía sau, “Severus Snape! Cậu dám công kích ta! Ta là tiền bối của cậu!”

“Petrification!”

“A —!”

Harry: “.....” Nếu..... Vừa nãy không nhìn lầm, vị tiền bối làm rơi vỡ bình hoa chuyên nghiệp kia..... Có ý dùng tay đẩy bình hoa trên bàn rơi xuống đất thì phải?

.....

Bỏ qua Snape đang cố gắng dùng đũa phép phát tiết tức giận cùng vị tiền bối làm rơi vỡ bình hoa chuyên nghiệp tự tìm xui xẻo kia không đề cập tới, Harry tiếp tục chịu đựng hoàn cảnh xôn xao ồn ào nhứt cả tai.

Thế nhưng tình huống như vậy rất nhanh được giảm bớt, chuyển biến này đến từ một buổi nói chuyện vào ngày hôm sau.

.....

“Xin chào, giáo sư Potter, tôi..... Tôi là họa sĩ chuyên...Chuyên dụng của hiệu trưởng Hogwarts, hôm nay đến để vẽ bức họa cho ngài!” Một cụ già nhỏ bé lồi thoi lếch thếch ngồi ở chỗ trước kia Harry thường xuyên ngồi, khản trương nói, khó nén hưng phấn trên mặt.

3. Chương 3: Cookie Bé Nhỏ Gặp Rắc Rối Lớn

“Vẽ bức họa?” Harry kỳ quái liếc nhìn ông ta một cái, sau đó nhìn về phía bức họa Dumbledore — không biết có phải vì có người ngoài ở đây hay không, hôm nay các bức họa đặc biệt im lặng, giống như thật sự đều đang ngủ vậy, “Nhưng không phải bình thường đều chờ sau khi hiệu trưởng lớn tuổi mới vẽ sao?”

Những lời này không phải Harry đoán mò, mà là nhìn lại toàn bộ văn phòng hiệu trưởng Hogwarts, nhìn chỗ nào cũng đều là những bộ râu trắng bóng, hoặc những phụ nhân trên mặt đầy nếp nhăn.

“Đúng vậy, đúng vậy,” Vị họa sĩ kia lớn tiếng nói, hình như muốn dùng âm lượng để giảm bớt sự khấn trương của mình, “Nhưng ngài thấy đấy, tôi đã già rồi!” Họa sĩ chỉ chỉ bộ râu không hề thua kém những vị hiệu trưởng trong bức họa của mình, cười hơi điên, “Mà ngài còn trẻ! Tôi phỏng chừng tôi sẽ không thể đợi đến khi ngài lớn tuổi, nhưng mà..... Vẽ bức họa cho chúa cứu thế đại nhân..... Chuyện này chỉ cần nghĩ thôi cũng làm tôi vô cùng hưng phấn! Cho nên..... Giáo sư Potter, xin ngài, xin ngài để cho tôi vẽ bức họa của ngài bây giờ đi!”

“..... Như vậy..... Có không phù hợp quy định hay không?” Harry có chút do dự.

“Đương nhiên sẽ không!” Họa sĩ quơ quơ bàn tay to của mình, nói, “Các bức họa của nhiều thế hệ hiệu trưởng sở dĩ đều ở tình trạng lớn tuổi, là vì họa sĩ khi đó nhận định vị hiệu trưởng này đã có những cống hiến thật lớn cho Hogwarts, mới vẽ bức họa cho bọn họ, vì vậy thời gian vẽ bức họa là do họa sĩ quyết định, không có bất kỳ liên hệ gì với tuổi tác của hiệu trưởng.”

“..... Vậy được rồi,” Harry không bận tâm nói, “Xin hỏi ngài khi nào thì có thời gian vẽ bức họa cho tôi?”

“Hiện tại có thể chứ?!” Họa sĩ hưng phấn lấy một đồng dụng cụ vẽ tranh lớn nhỏ ra từ túi xách tay của mình, mang về mặt chờ mong nhìn Harry.

“..... Được.”

.....

Harry bị họa sĩ tra tấn suốt một ngày một đêm đến mức quả thực không muốn nói chuyện.

Tuy rằng thời gian vẽ cũng không dài bao nhiêu, nhưng vị họa sĩ kia trong lúc vẽ không ngừng hỏi y đủ loại vấn đề, nói là vì để quyết định rốt cuộc muốn vẽ thêm cái gì vào bức họa của Harry.

Harry vừa phải tận lực bảo trì thân thể bất động, vừa phải vắt hết óc ra suy nghĩ sở thích của mình.....

Bay lượn?

..... Nếu y cười Firebolt bay tới bay lui trong bức họa ở văn phòng hiệu trưởng nhất định sẽ bị cho rằng là con mồi bắn rơi xuống.

Hedwig?

..... Là một chủ ý không sai, nhưng cho dù Hedwig xuất hiện trong bức họa, cũng không thể xem như là sở thích, đúng không?

.....

Harry suy nghĩ rất nhiều thứ, sau đó đột nhiên phát hiện hình như thật sự không có sở thích gì có thể vẽ vào bức họa, vì thế đành phải để cho họa sĩ kia tự do phát huy, chỉ cần đừng quá quái lạ là được rồi.

Họa sĩ vô cùng sảng khoái đồng ý.

Vì thế, vài giờ sau, Harry nhìn thấy trong bức họa của y.....

Một cái giường lớn.

Harry: “.....”

“Là như vậy, giáo sư Potter,” Họa sĩ bắt đầu huyền thuyên giảng giải bức họa mình vẽ, “Bởi vì ngài không có yêu cầu đặc biệt gì, cho nên tôi liền tự mình tưởng tượng nhu cầu của ngài một chút, tôi cho rằng ngài vất vả cả đời cho nên nhất định cần một cái giường thoải mái, cách âm tốt, thật bảo hộ riêng tư để ngài nghỉ ngơi, vì vậy..... Mối vẽ ra giường lớn vô cùng xinh đẹp này!”

Harry: “.....” Có thể cho y một cái Xoay Thời Gian để quay ngược thời gian lại vài giờ trước được không? Y cũng không muốn làm cái gì, chỉ là muốn bóp chết họa sĩ này trước khi ông ta vào cửa!

Mặc kệ Harry rồi rắm cái giường vô cùng thoải mái, cách âm tốt, thật bảo hộ riêng tư kia như thế nào, bức họa của y cũng đã được vẽ xong.

Người trong bức họa, ánh mắt so với mười năm trước hơn vài phần chững chạc, thiếu vài phần ngây ngô. Vết sẹo trên trán bị mái tóc lộn xộn che khuất, như ẩn như hiện. Con ngươi xanh biếc sáng ngời hết như trước đây, nhưng mà.....

“Vì sao bức họa này không động đây?” Harry kỳ quái hỏi. Trong thế giới ma pháp nhìn thấy một bức ảnh không nhúc nhích quả thật rất khó.

“À, bởi vì bây giờ bức họa này còn chưa nhận được tư tưởng của ngài,” Họa sĩ vui tươi hơn hử nói, “Bức

họa của hiệu trưởng Hogwarts được vẽ lúc người còn sống, sau khi chết sẽ có một chút tư tưởng đi vào bức họa, tiếp đó bức họa sẽ có được tư tưởng của chủ nhân, khi đó mới có thể động đậy.”

Harry giật mình, há to miệng gật đầu, ý là chính mình hiểu rồi, sau đó.....

“Hừ, thứ đàn độn không biết thường thức.”

Bị Snape khinh bỉ.

Harry: “.....”

.....

Từ sau khi bị Harry vạch trần hấn công kích y không được, Snape không còn tiếp tục giả bộ ngủ nữa, mà là nắm chắc mỗi cơ hội cười nhạo y, đả kích không hề lưu tình, hình như là muốn bù đắp lại việc chú ngữ của mình không có biện pháp thương tổn đến Harry.

Mà để trả thù – Đương nhiên Harry không có khả năng làm ra hành động như hủy hoại một bức họa – Cho nên, cách trả thù của y chính là.....

“Severus, thầy đi uống một ly trà với giáo sư Dumbledore đi!” Harry ngồi chồm hổm trước bức họa Snape, lăm bằm lăm bằm, “Chỉ cần ăn một miếng cookie nhỏ, thì sẽ sinh hoạt hạnh phúc vài thập niên!” Tuy rằng là hạnh phúc vài thập niên của tôi, Harry âm thầm nói bổ sung trong lòng.

Snape: “.....”

“Nga nha nha, Harry, có thể nghe được con đẩy mạnh tiêu thụ cookie của thầy như vậy, thầy thật sự rất vui vẻ.” Dumbledore vuốt vuốt bộ râu của mình nói.

“..... Phải,” Harry u oán quay đầu nhìn Dumbledore, “Bởi vì chỉ cần Severus chịu ăn cookie của cụ, cụ có thể nói cho con biết làm sao để thoát khỏi mớ tạp âm này.”

“.....”

Tuy rằng vị họa sĩ này đưa cho Harry một bức họa vô cùng kì quặc, nhưng đồng thời cũng mang đến một niềm vui bất ngờ nho nhỏ.

— Harry nhận thấy, chỉ cần trong phòng hiệu trưởng có người ngoài, thì căn phòng này có thể yên tĩnh trong chốc lát!

Vì thế, sau khi phát hiện bí mật này, Harry bắt đầu thích mỗi ngày mời nhiều người khác nhau đến văn phòng ngồi chơi, hơn nữa mỗi lần ngồi xuống thì sẽ ngồi cả ngày!

Đối với việc này, Dumbledore tỏ ý: “Harry, thầy rất thương tâm, gần đây con không còn giúp thầy khuyên nhủ Severus nữa.”

Harry: “.....” Giáo sư Dumbledore, con gần như sắp bị Severus đông lạnh chết, xin ngài đừng chất thêm băng cho con nữa được không?

“Đúng rồi, Harry, sao con còn chưa kết hôn với tiểu thư Weasley?” Dumbledore bỗng nhiên vô cùng ...ông tám hỏi, “Mà nghe nói hai người chia tay đúng không?”

“.....” Harry u oán quay đầu nhìn về phía Dumbledore, “Việc này đã là việc của mười năm trước rồi.....”

“Vậy sao?” Dumbledore sờ sờ chòm râu của mình, “Người sau chết đúng là không nhớ được thời gian a!”

Harry: “.....”

“Nhưng hỏi thật nha, hai người tại sao lại chia tay?” Dumbledore tiếp tục hỏi.

“Không có gì,” Harry giơ tay lên gỡ gỡ đầu, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía bức họa Snape, nói, “Chỉ là sau khi chiến tranh kết thúc đột nhiên không còn cảm giác cả hai người đều thấy thế, cho nên không tiếp tục nữa.”

“À, thật đáng tiếc,” Dumbledore tiếc nuối nói, “Thầy vẫn luôn cảm thấy hai con rất xứng nha!”

“.....” Harry lại theo bản năng nhìn về phía Snape — Đây là thói quen mới hình thành gần đây của y, chỉ cần vừa ngẩng đầu thì sẽ liếc nhìn Snape một cái. Lúc trước là vì muốn quan sát lúc nào hắn tỉnh ngủ, để đi thực hành “Kế hoạch cookie” của mình, mà hiện tại hoàn toàn là vì thói quen.

“Harry thân yêu, con có biết là con đã nhìn Severus mấy giây rồi không?” Dumbledore đột nhiên lên tiếng.

“Cái gì?” Harry hoảng sợ, bối rối nhìn Dumbledore.

“À, không có gì, con trai thân yêu của ta,” Dumbledore trừng mắt gian xảo nhìn Harry, sau đó thay đổi đề tài, “Thân yêu, cậu có muốn nếm thử cookie của thầy không? Mùi vị được lắm đó!”

“..... Nhưng cookie của thầy ở trong tranh.” Ánh mắt Harry chuyển qua đĩa cookie không thể nào ăn được kia, nói.

“Không sao! Thầy có thể dạy con làm!” Dumbledore bắt đầu tràn đầy hứng thú nói, “Thầy cố ý nghiên cứu cách làm, tin thầy đi Harry, rất đơn giản, sẽ không khó hơn việc nấu một vạc ma được mụn ghẻ đâu.”

Harry: “.....” Nếu y nói y cảm thấy ma được mụn ghẻ thật sự không hề đơn giản thì có bị khinh thường đến chết hay không?

.....

Mang quyết tâm thà rằng bị ghen chết cũng không thể bị khinh thường chết, Harry dứt khoát kiên quyết thử làm theo công thức cookie mùi chanh do Dumbledore nhiệt tình cung cấp, vậy mà lại có kỳ tích thành công!

“Nga! Thật không thể tin.....” Harry nhìn miếng cookie nhỏ trong tay, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, “Đây..... Đây là lần đầu tiên của con nha!”

“..... Ta thật không dám tin mi lại có giọng điệu kinh ngạc này,” Snape ở bên cạnh lạnh lùng châm chọc, “Người rốt cục thất bại bao nhiêu lần? Vậy mà chỉ mới làm ra thứ phế thải này mi đã đắc ý như vậy.”

Harry: “..... Giáo sư, không thể nói như vậy, thầy từng làm ra được cái cookie nào à?”

Snape: “.....”

“Nói mới nhớ, hình như quả thật không có,” Dumbledore cũng vuốt cằm nghĩ ra, “Severus, thầy có muốn thử không?”

Mặt Snape không chút thay đổi nói: “Cút.”

“.....”

“Được rồi Harry, hiện tại con có muốn thử cookie của mình không?” Dumbledore trợn mắt nhìn Harry, tràn ngập dụ hoặc nói.

“Ý kiến hay,” Harry kích động cho miếng cookie nhỏ kia vào miệng, sau đó.....

“Ừc —!”

Harry, vừa rồi còn ngồi ngay ngắn dưới đất, đột nhiên dùng hai tay bóp chặt cổ, sau đó lăn đùng ra, run rẩy không ngừng!

“Mau đi gọi người!” Dippet luôn vây xem bên cạnh là người phản ứng đầu tiên, hét lớn một tiếng, lập tức một hiệu trưởng tiền bối vội vàng chạy khỏi bức họa.

Mà Harry lúc này té trên mặt đất, trong đầu không ngừng xoay quanh một câu:

Chẳng- lẽ- thật- sự- sẽ- bị- ghen- chết- hả- trời?!

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mọi người xem văn vui vẻ ~~~

[3]

Cái chết kinh hoàng đáng sợ và lãng xẹt nhất trong lịch sử....

Lần đầu tiên Vân thấy có truyện viết Harry chết kiểu này =.=

Tình nghi cụ Dum có ý mún mưu sát tiểu Har =.=

Thiệt đáng sợ ~

4. Chương 4: Cookie Bé Nhỏ Bị Gắn Nhãn Hiệu Lịch Sử Đen Tối Của Cuộc Đời

Từ sau khi Harry từ chức thần sáng, kế nhiệm hiệu trưởng Hogwarts, thì đã được toàn bộ thế giới pháp thuật chú ý. Nhưng mà, Kẻ Được Chọn của chúng ta vĩnh viễn sẽ dùng hành động để chứng minh vận mệnh phi thường của mình với người đời.

Ví dụ như hiện tại —

Vừa mới kế nhiệm hiệu trưởng Hogwarts không được mấy tháng, Harry Potter vĩ đại chết.

.....

Hơn nữa còn là bị ghen mà chết.

.....

Để tìm hiểu rõ việc này, Bộ Pháp Thuật còn đặc biệt thành lập một tiểu tổ chuyên trách điều tra, điều tra xem Kẻ Được Chọn, người đã tiêu diệt Voldemort, có phải bị tàn dư tử thần thực tử mưu sát hay không.

Dương nhiên, kết quả là không phải.

Đối với việc này, khi thần sáng trong tiểu tổ điều tra của Bộ Pháp Thuật hỏi Kẻ Được Chọn, nay đã trở thành một bức họa, Harry bày tỏ: “..... Đừng hỏi tôi, lịch sử đen tối trong đời người không cần giải thích.”

.....

Vì thế, không tìm được đáp án, thần sáng trong tiểu tổ điều tra lại đi hỏi Dumbledore, người hiên cũng là một bức họa — hơn nữa còn là một trong những người tham gia toàn bộ sự kiện từ đầu đến cuối, lão ong mật yêu thích đồ ngọt này trả lời cực kỳ vô tội: “Là thật bị ghen a, tôi cùng với những người từng nếm thử cookie này đều bị ghen chết mấy lần rồi đó. Thế nhưng may mắn là chúng tôi đã sớm chết nên..... À, hoan nghênh con Harry!”

Sau đó —

Harry: “.....”

Thần sáng trong tiểu tổ điều tra: “.....”

Snape: “.....”

Cái gì? Mọi người hỏi tại sao Snape cũng muốn “.....” Một chút?

Khi người mà lúc còn sống anh chán ghét nhất, sau khi anh chết cũng luôn luôn làm phiền anh nay lại trở thành hàng xóm của anh — cho dù chỉ là hai bức họa liền nhau, anh cũng sẽ không nhịn được “.....” Một chút.

.....

Nhận được câu trả lời như vậy, tiểu tổ điều tra vừa mới được Bộ Pháp Thuật thành lập hai ngày liền hoàn thành nhiệm vụ, viết xong báo cáo, tất cả chứng cứ đều cho thấy Kẻ Được Chọn vĩ đại tiêu diệt chúa tể hắc ám..... Bị ghen mà ra đi.

.....

“Harry, cậu cảm thấy tôi nên nói cậu thế nào mới được đây?” Bởi vì Harry biến thành một bức họa quá sớm, cho nên giáo sư McGonagall vừa mới hưởng thụ ngày nghỉ nhàn nhã không được mấy tháng lại bị mời trở về Hogwarts, tiếp tục làm chức hiệu trưởng của bà.

Lúc này, bà đang đứng trước bức họa Harry, ánh mắt nghiêm khắc nhìn Harry khiến y thật sự muốn tìm cái lỗ để chui vào.

“..... con cũng không nghĩ sẽ thành ra thế này,” Harry mang vẻ mặt buồn bã ỉu xiu nói, “Cái công thức kia là giáo sư Dumbledore cho con..... Con cũng làm cookie ngay trước mặt giáo sư Dumbledore mà.....”

“Lời của cậu ta mà mi cũng tin?” Snape khinh bỉ liếc nhìn Harry một cái, nâng khóe miệng nói, “Từ sau khi chết đi cậu ta liền biến thành một lão ong mật chỉ biết bu lấy đồng đồ ngọt, cũng chỉ có loại người đầu óc bị quỷ khổng lồ gặm như mi mới có thể tin lời nói của cậu.”

“..... Lúc tôi làm Severus thầy cũng ở bên cạnh a!” Harry không nhịn được nói, “Vì sao thầy không nhắc nhở tôi sớm một chút?!”

“Tại sao ta phải nhắc nhở mi?” Snape khoanh tay nói, “Mi muốn đi tìm cái chết là chuyện của mi, mắc mớ gì đến ta nào?”

Harry: “.....” Nghe đi! Nghe đi! Mấy lời này thật là lời mà con người nên nói sao?!

“Nga, Harry, con đừng đau lòng,” Dumbledore, cách bức họa Snape, nói với Harry, “Severus không phải cố ý không nhắc nhở con đâu, hơn nữa bởi chính thầy ấy cũng không biết cách làm cookie — ai kêu thầy ấy chưa bao giờ thử làm — mới không thể nhắc nhở con ấy mà.”

Snape: “.....”

Ánh mắt Harry nhìn về phía Snape tăng thêm vài phần khinh bỉ, như đang nói – Thầy cũng có biết cái cóc gì đâu, không phải sao?!

“Bất kể thế nào!” Giáo sư McGonagall kéo sự chú ý của mọi người lại, nghiêm túc nói, “Albus, cấm cậu dạy cho bất cứ người nào về bất cứ cách làm thứ gì liên quan đến thức ăn — đây là lệnh của hiệu trưởng — còn có, Severus, coi chừng Harry, đừng để cậu ta lại bị Albus dụ!”

Dumbledore thở dài đầy tiếc nuối, nhỏ giọng lầm bầm: “Cái công thức kia rõ ràng gần thành công rồi, chỉ cần một ma chú nho nhỏ.....”

“Cụ im miệng!” Giáo sư McGonagall tức giận đánh gãy Dumbledore lầm bầm, quay đầu nhìn về phía Snape, đợi câu trả lời của hắn.

“Thằng oắt bị lừa liên quan gì đến tôi?” Snape dựa lưng vào ghế, thanh thoi nhàn nhã nói, “Nó bị lừa là vì nó ngu xuẩn, người bình thường căn bản cũng chẳng ngăn cản ngu xuẩn được, huống chi là thiên tài?” (=.=, đáng sợ)

“..... Điều này cũng không liên quan đến tôi!” Giáo sư McGonagall nhin không được hoài nghi bám vào bức họa Snape không phải tư tưởng chân thật của Snape – bà chưa bao giờ thấy hắc tị phụ như vậy, “Dù sao tôi lấy danh nghĩa hiệu trưởng Hogwarts đương nhiệm ra lệnh cho thầy – coi chừng Potter!”

Snape: “.....” Danh nghĩa hiệu trưởng đương nhiệm chết tiệt! Sớm biết như vậy lúc trước không nên làm cái chức hiệu trưởng rách nát này!

Vừa nghĩ đến đây, Snape vừa quay đầu nhìn thoáng qua Harry cực kỳ ủy khuất đang ngồi trên ghế bên cạnh, trong lòng không vui càng sâu. Rõ ràng khi hắc tị còn sống đã phải tốn nửa đời người để bảo vệ cái thứ đầu óc bị quỷ khổng lồ gặm này, vì sao hắc tị chết rồi cũng không được yên bình? Còn bị bắt buộc nhận nhiệm vụ bảo vệ thứ này chứ?!

Snape càng nghĩ càng giận, càng nhìn Harry càng thấy không vừa mắt, liền không nhin được rút đũa phép ra, đi từ từ về phía bức họa Harry.....

“Severus?” Harry bị Snape lặng yên không một tiếng động đến thăm dọa nhảy dựng lên từ trên ghế, hỏi, “Thầy..... Đến đây có chuyện gì không?”

“Không có gì,” Khóe miệng Snape hơi hơi cong lên, tay cầm đũa phép cũng nâng lên, nói, “Ta chỉ đột nhiên nhớ đến một chuyện.....”

“..... Chuyện gì?” Harry thấy Snape giơ đũa phép lên liền cảm giác việc lớn không tốt, một bên quan sát hành động của Snape, một bên âm thầm nghĩ lát nữa có thể chạy trốn từ phía nào.

“Chính là..... Chuyện chú ngữ của ta rốt cuộc có thể đánh ngã mi hay không –”

Snape còn chưa nói xong, ngay lập tức có một tia sáng trắng bắn ra từ đầu đũa phép của hắc tị. Harry cúi người xuống, liền né được, tia sáng trắng kia đập vào cái giường làm nền trong bức họa Harry.

Bất quá kỹ thuật của vị họa sĩ nhìn không đáng tin kia thật sự không tệ, cái giường sau khi bị Snape công kích, vẫn không hề hư hao như cũ.

Harry thù ghét lẫn nhau với Snape bấy năm, lại cùng ở trong một căn phòng mấy tháng, y vô cùng rõ ràng, lúc này trừ Dumbledore ra thì không ai có thể ngăn cản được Snape — Đương nhiên, Harry cũng không ngốc nghếch đến mức cho rằng bản thân mình có năng lực thắng được Snape – sau đó ngược đãi hắc tị.

Vì thế Harry dựa vào thiên phú nhanh nhạy trời sinh của Gryffindor, cùng kinh nghiệm làm thần sáng mười năm, cực kỳ linh hoạt lăn một vòng, lăn đến bên chân Snape, rút đũa phép ra sau đó ném về phía hắc tị một

chú ngữ tước vũ khí.

Snape lùi lại phía sau, lộ ra đường đi thông từ bức họa của mình đến bức họa Dumbledore. Tuy rằng chỉ có vài giây ngắn ngủi, nhưng đối với Harry mà nói thì đã hoàn toàn đầy đủ rồi.

Y nhanh chóng đứng lên lại phóng thêm một cái Impedimenta về phía Snape, kế tiếp vật giơ lên cổ chạy vào bức họa của Dumbledore, sau đó.....

Rầm —

Harry ngã chống vó, chú ngữ vấp chân của Snape đúng lúc đánh trúng.

Harry: “.....”

.....

“Nga, Severus, thầy rất thô bạo,” Dumbledore vừa đỡ Harry đứng lên, vừa phàn nàn, “Cũng tại thầy mà cái bàn của tôi bị đâm xiêu vẹo..... Nhìn này! Có một khối cookie bị rớt ra rồi kìa!”

Harry: “.....” Giáo sư..... Trọng điểm của cụ chẳng lẽ không nên là ở trên người con sao?

Snape: “.....” Rốt cuộc là tên họa sĩ nào vẽ cookie trên bức họa của Dumbledore?! Minerva, đi Avada Kedavra hắn đi!

.....

“Harry, đến đây, muốn nếm thử một chút cookie hay không?” Dumbledore để Harry ngồi ở cạnh mình, sau đó lướt qua Harry nói về phía Snape, “Severus, có muốn đến đây nếm thử không? Tin tôi đi, mùi vị rất tuyệt!”

Harry: “.....” Nếu mùi vị thật sự rất tuyệt thì vì sao tôi lại xuất hiện ở trong này? Còn có, câu nói quen thuộc mùi vị rất tuyệt này là chuyện gì?!

Snape yên lặng thu đũa phép lại, không để ý đến ánh mắt ân cần của Dumbledore, trở về ngồi trên chiếc ghế của mình, nhắm mắt dưỡng thần.

“Ai, Severus vẫn mang bộ dạng sống cũng như chết này.” Dumbledore rót cho Harry một ly trà, thở dài, nói.

Harry: “.....”

“Harry, sao con lại có biểu tình như vậy?”

“..... Không có gì,” Harry có chút ai oán nói, “Nhưng giáo sư Dumbledore, cụ không cảm thấy không phải bản thân giáo sư Snape sống cũng như chết..... Mà là thầy ấy muốn con sống cũng như chết sao?”

“.....” Dumbledore nhớ lại chuyện vừa xảy ra khi nãy, hiếm khi đồng ý quan điểm của Harry.

Harry: “.....”

“Nhưng Harry à,” Dumbledore kéo ghế từ chỗ kỳ quái kia trở về, tiếp tục nói, “Mười năm con không ở nơi này, cho nên con không biết trạng thái của Severus thế nào, đã mười năm rồi thầy không thấy Severus cười, thế mà con vừa đến, Severus lập tức nở nụ cười.”

Harry: “..... Giáo sư, đó là cười lạnh, cười nhạt và cười âm hiểm, thầy không nhận ra à?”

“Như nhau thôi,” Dumbledore quơ quơ tay nói, “Đừng so đo nhiều như vậy!”

“.....”

“Harry, con biết đấy, cái chết của Severus thật ra có thể nói là do một tay thầy tạo thành, cho nên, thầy không muốn sau khi thầy ấy chết cũng không được vui vẻ,” Dumbledore dần dần nghiêm túc, “Con biết Julian — chính là người luôn làm rơi bình hoa trong bức họa của Severus đó – tại sao lần nào ông ấy cũng có thể chuẩn xác làm rơi bình hoa như vậy không?”

“..... Ông ấy cố ý sao?” Harry nhớ tới hình ảnh mình nhìn thấy lúc trước, có chút ngạc nhiên hỏi.

5. Chương 5: Cookie Bé Nhỏ Được Kể Được Chọn Đề Cử

“Đúng vậy,” Dumbledore thừa nhận vô cùng坦然, “Mọi người ở nơi này đều biết chuyện của Severus, bọn họ cũng không muốn nhìn thấy người đã hy sinh rất nhiều vì Hogwarts này sau khi chết vẫn buồn bực không vui, cho nên luôn thay đổi biện pháp muốn khiến Snape thể hiện cảm xúc của mình ra — Đừng nhìn thầy như vậy, Harry, con phải biết rằng, phần nộ cũng là một loại cảm xúc.”

“Cho nên...?” Harry kỳ quái nhìn Dumbledore, y cảm thấy Dumbledore nói nhiều với y như vậy tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là muốn cho y biết chân tướng.

“Cho nên,” Dumbledore đặt một tay lên vai Harry, trịnh trọng nói, “Mặc kệ nguyên nhân gì, con cũng là người có thể khiến Severus thể hiện ra cảm xúc của bản thân, như vậy, người có thể giúp Severus cởi bỏ khúc mắc chỉ có con là thích hợp nhất!”

“.....” Harry đã dự cảm trước lời Dumbledore muốn nói, nhưng y một chút cũng không muốn tiếp nhận việc này.

“Harry, Severus bảo vệ con suốt mười bảy năm,” Dumbledore tung đòn sát thủ, “Con thật sự muốn nhìn người bảo vệ con nửa đời người sau khi chết vẫn buồn bực không vui sao?”

Harry: “.....” Lúc này ngoại trừ nói con bằng lòng hỗ trợ ra còn có thể nói cái gì đây?!

Hiển nhiên Dumbledore cũng nhìn ra suy nghĩ của Harry từ trong ánh mắt y, bởi vậy vừa lòng nói: “Harry, thầy tin con nhất định có thể giúp Severus cởi bỏ khúc mắc! Hơn nữa muốn kiểm chứng Severus rốt cuộc có cởi bỏ khúc mắc hay không cũng rất đơn giản..... Chỉ cần thầy ấy có thể đến chỗ của thầy ăn cookie là được, như vậy đã thể hiện rõ thầy ấy thật sự đã cởi bỏ khúc mắc rồi!”

Harry: “.....” Tại sao..... Đột nhiên cảm thấy, mục đích chân chính của Dumbledore..... Thật khiến người ta hoài nghi?

.....

Mặc kệ mục đích của bức họa Albus Dumbledore rốt cuộc là cái gì, tóm lại Harry thật sự bị đả động, hơn nữa quyết định dựa theo phương pháp của Dumbledore, đi..... Khuyến giải Snape.

Đương nhiên, mục đích của Harry cũng không phải vì cookie được giáo sư Dumbledore cực lực đề cử kia, mà là cảm thấy bản thân mình thiếu nợ Snape rất nhiều, vì vậy muốn dùng hết toàn lực để bù đắp lại.

Nhưng mà.....

Harry vô cùng ai oán nhìn bức họa Snape bên cạnh, y cảm thấy bản thân mình chạy đến trước mặt Snape, để Snape ra sức đánh một trận, cũng đáng tin cậy và đơn giản hơn rất nhiều so với việc đi khuyên nhủ Snape, sau đó dẫn Snape..... Tối chỗ Dumbledore ăn cookie!

.....

Bất quá nếu đã đồng ý yêu cầu của Dumbledore, Harry cũng không thể không tranh thủ thời gian để hoàn thành chuyện này.

Nga, trên thực tế, bất kể là Harry hay là Snape, hiện tại đều đã trở thành bức họa, bọn họ có thời gian vô tận, cho nên kỳ thật Harry căn bản không cần phải “Tranh thủ thời gian” khuyên nhủ Snape, thế nhưng.....

Harry vừa viết một bản kế hoạch tên là “Khuyên nhủ rắn độc Snape”, vừa âm thầm rơi nước mắt ăn cookie được Dumbledore đưa tới.

..... Loại cảm giác không dẫn Snape đến ăn cookie, thì chỉ có một mình Harry chịu đựng mùi vị cookie này không dễ chịu chút nào! Cho dù là vì tự cứu, Harry cũng muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ cấp S tên gọi Snape này!

.....

Vì cố hết sức giảm tỷ lệ thương vong xuống, Harry bắt đầu quan sát tâm trạng của Snape mỗi ngày, để trong quá trình y “Khuyên nhủ”, chỉ cần vừa nhận thấy Snape có chút xúu dấu hiệu tức giận, Harry sẽ ngay lập tức tìm một lý do chạy trốn, để tránh giống như lần trước, bị Snape đuổi đánh chạy tới chạy lui khắp bức họa.

Đối với việc này, Harry cảm thấy cũng không quá khó khăn, bởi vì trong cuộc đời lúc trước của mình, Harry dùng thời gian bảy năm — còn có mấy tháng làm hiệu trưởng — để nhìn Snape tức giận, cho nên hiện tại căn bản không cần dùng thời gian quá dài đã có thể nhận ra chính xác đáng sợ sắp tức giận của Snape.

Có năng lực như vậy để bảo đảm rồi, nhưng Harry vẫn do dự — hoặc có thể nói là đang cố gắng thuyết phục chính mình — Ba ngày sau, rốt cục đứng ở sát mép bức họa của mình, hít sâu một hơi, sau đó biểu hiện ra vẻ mặt tươi cười, đi vào trong bức họa Snape, cười chào hỏi:

“Chào, Severus, thầy..... Ách.....”

Harry lập tức dừng lại. Bởi vì y phát hiện, ngay lúc y vừa mới nói từ đầu tiên với Snape, trên mặt Snape liền hiện ra vẻ tức giận, giống hệt như lúc gần đây Harry quan sát được!

Harry: “.....” Cuối cùng thì y đã biết, thật ra trong cái kế hoạch tên là “Khuyên nhủ rắn độc miệng Snape” này, Snape tức giận căn bản không phải thứ đáng sợ nhất!

.....

Đáng sợ nhất là Harry rõ ràng chưa kịp nói cũng chưa kịp làm cái gì, Snape đã tức giận rồi!

.....

“Ách..... Chào, Severus, chào thầy, thầy..... Khỏe chứ? Ách.....” Harry chán nản ngậm miệng lại, hiển nhiên, chính y cũng nhận ra được bản thân mình vừa nói một câu hết sức nhảm nhí vô nghĩa.

Snape không trả lời, mà là mang sắc mặt khó coi liếc y, hai tay ôm trước ngực, một ngón tay có tiết tấu vỗ vỗ vào cánh tay của chính mình, như đang suy xét khi nào thì rút đũa phép mới tốt.

“.....”

Snape không nói lời nào, Harry đương nhiên cũng tìm không thấy bất cứ đề tài gì để nói, chỉ có thể chớp chớp mắt, chờ mong nhìn Snape, giống như là đang chờ Snape có thể nói một câu — cho dù là một câu mắng chửi cũng tốt!

Nhưng Snape vẫn không nói gì, không biết có phải sau khi trở thành bức họa thật sự trở nên có chút thích ngủ hay không, tóm lại Snape thấy Harry chỉ đứng ở chỗ đó, cũng không nói lời nào, liền nhếch môi không hứng vị, tiếp đó nhắm mắt lại, hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của Harry.

“.....” Tuy rằng không phải lần đầu tiên bị xem nhẹ, nhưng Harry vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

“Ách, giáo sư,” Harry hắng giọng một cái, “Thầy..... Tâm trạng hôm nay thế nào?”

“.....”

Harry bắt đầu hối hận không có đem món quà sinh nhật năm mười bảy tuổi của mình, quyển sách ‘Mười hai phép màu mê đảo nữ phù thủy’ mà Ron tặng, vẽ vào trong bức họa.

..... Tuy rằng đối tượng sử dụng lần này là Snape mà không phải một nữ phù thủy, nhưng quỷ dị là, Harry không cảm thấy bất thường chút nào.

Bất quá cho dù hiện tại Harry hối hận muốn chết, cũng không có cách nào làm ra bất cứ hành động sửa sai gì, ai biết y ở trong bức họa còn cần phải dùng đến ‘Mười hai phép màu mê đảo nữ phù thủy’ cái gì?!

Harry âm thầm thở dài trong lòng, nếu không thể nghĩ ra được phương pháp nói chuyện với Snape, Harry cũng chỉ có thể yên lặng chờ đợi cơ hội.

Nghĩ như vậy, Harry dứt khoát ngồi xếp bằng bên cạnh ghế dựa của Snape, chờ mong nhìn Snape nhắm mắt lại (giả bộ ngủ)..... Biết rõ Snape chịu không nổi ánh mắt của Harry.

“Xin hỏi Kẻ Được Chọn vĩ đại ngài Harry Potter muốn ở trong bức họa của ta bao lâu?” Snape không thể nhịn được nữa mở mắt ra, trông Harry đang ngồi xếp bằng ở bên cạnh mình, “Hay là nói cái giường thoải mái, cách âm tốt, vô cùng bảo hộ riêng tư trong bức họa kia của ngài đã không thể thỏa mãn ngài? Cho nên ngài không thể không ở chỗ này làm ô nhiễm bức họa của ta?!”

“Ách, không phải, giáo sư,” Ở thời điểm đối mặt với Snape đang thịnh nộ, Harry lại theo bản năng gọi lại xưng hô “Giáo sư”, “Thật ra, tôi có chuyện muốn nói với thầy, mới có thể ngồi ở chỗ này.”

“..... Chuyện gì?” Hiện tại ánh mắt Snape nhìn Harry giống như hệt như ánh mắt nhìn thùng ố sên Ron ới ra vào năm thứ hai.

“Chính là.....” Đầu óc Harry chợt sáng lên, có chút hưng phấn nói, “Tôi muốn đến đây hỏi một chút, thầy có muốn đến chỗ giáo sư Dumbledore ăn chút cookie không?”

Snape: “.....”

“Tôi thử rồi, ngoài việc hơi làm người ta ghen ra, mùi vị kỳ thật không tệ.” Dù sao sớm hay muộn cũng phải nhắc đến vấn đề này, vậy thì không bằng trực tiếp chọn lúc không có gì để nói mà lôi đề tài này ra, so với việc vẫn ngồi ở chỗ này chán đến chết nhìn Snape tốt hơn một trăm lần!

6. Chương 6: Cookie Bé Nhỏ Khiến Snape Thà Chết Chứ Không Khuất Phục

“Ách, giáo sư Snape?” Harry có chút chần chờ nhìn Snape vẫn đang nhìn chăm chăm y không nhúc nhích, không biết vì sao, dưới ánh mắt càng ngày càng sáng tỏ kia của Snape, Harry cảm thấy chính mình chợt dạ..... Càng ngày càng chợt dạ..... Chợt dạ đến không thể chợt dạ hơn.....

Snape lạnh lùng liếc nhìn Harry một cái, nói:“Đi nói với Dumbledore, trừ khi ta chết, nếu không ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không đi chỗ của cụ ta ăn cookie!”

“Ách.....” Harry có chút do dự, không biết có cần phải nhắc nhở Snape một chút hay không..... Hiện tại hẳn đã chết rồi.

Bất quá còn không chờ Harry kịp do dự ra kết quả, y liền cảm thấy lưng của mình bị đập một cái —

Rầm —

“.....”

Harry một tay đỡ thắt lưng, một tay bối vì lực đẩy vừa nãy mà vô ý thức vịn vai Snape, đôi mắt xanh lục xinh đẹp kia bối vì bị đau mà trở nên ngập nước.

Snape ngẩng đầu, vừa lúc nhìn vào đôi mắt xanh lục ngập nước của Harry, trong lòng nhất thời căng thẳng, động tác muốn đẩy tay Harry ra khỏi vai của mình cũng dừng lại.

.....

Harry thống khổ quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy mấy mảnh nhỏ bình hoa trên mặt đất, còn có..... Một ông lão râu bạc đang vịn khung ảnh nháy mắt ra hiệu với Harry.

.....

Nhìn vị trí đứng cùng với biểu tình trên mặt của ông ta..... Vừa nãy người lấy bình hoa ném y không còn ai khác ngoài ông ta.

“Chào, Severus, thật lâu không gặp rồi!” Hiệu trưởng làm rơi bình hoa chuyên nghiệp cười hì hì chào hỏi Snape, sau đó quơ quơ tay với Harry, nói, “Harry, chờ một chút Severus sờ bàn tay nhỏ bé của cậu xong, cậu qua đây gặp ta một chuyện, ta có chút chuyện muốn nói với cậu..... À, đúng rồi! Reparo (*Sửa chữa*).”

Mấy mảnh nhỏ bình hoa trên mặt đất tự động gắn lại với nhau, sau đó bay tới trên một cái tủ sau ghế dựa của Snape, im lặng đứng đó.

Bất quá cái bình hoa kia rốt cuộc thế nào, Harry và Snape đã không hề quan tâm, lúc này trong đầu của hai người bọn họ chỉ còn một từ:..... Bàn tay nhỏ bé?

Snape và Harry đồng thời chuyển ánh mắt đến bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, sau đó.....

Harry bị Snape cực kỳ thô lỗ quăng ra, sức lực lớn đến mức khiến Harry vừa mới bị đập vào thắt lưng lập tức ngã nhào vào cái tủ đặt bình hoa kia, bình hoa vừa được chấp nối lại lung lay đầy nguy hiểm, cũng may tay Harry đúng lúc giữ vững nó, bằng không phỏng chừng bình hoa này lại phải được chấp vá lại lần nữa.

.....

Harry ai oán nhìn bài trí của Snape, thấy hẳn cho dù một câu cũng lười nói với mình, liền vừa xoa thắt lưng vừa đi về phía bức họa của mình.

Nhìn thấy vị tiền bối làm rơi bình hoa chuyên nghiệp kia đang ngồi trên ghế của y chờ đợi, Harry không khỏi có chút nghi hoặc, bởi vì y thật sự nghĩ không ra, mình có quan hệ gì với vị lão tiền bối này.

“Ách, chào ngài,” Harry cẩn thận chào hỏi vị tiền bối kia, “Xin hỏi ngài có chuyện gì không?”

“Nga, có việc, hơn nữa là việc rất quan trọng,” Vị lão tiền bối kia cười tí mắt nói, “Đến đây, ngồi xuống rồi nói.”

“Harry, thỉnh cho phép ta tự giới thiệu một chút, tên của ta là Julian Malfoy, đã từng là hiệu trưởng Hogwarts.”

“Cái gì?” Harry vô cùng kinh ngạc. Nhưng điều khiến y giật mình không phải Julian Malfoy từng là hiệu trưởng Hogwarts — nói thật ra người nào có thể xuất hiện ở trong này mà chưa từng làm hiệu trưởng chứ — cũng không phải do Julian là một Malfoy — gia tộc Black cũng có một hiệu trưởng, không đạo lý nào nhà Malfoy không có a.

Điều thật sự làm Harry kinh ngạc, là vị tổ tiên nhà Malfoy này..... Ách, có phải có chút hoạt bát quá mức hay không?

.....

Nếu không thì tại sao ông ấy lại thích làm rơi bể bình hoa trong bức họa của Snape như vậy?

“Ta nghĩ cậu hẳn là quen biết cháu nội của cháu nội của ta,” Julian nói, trên mặt hiện lên một nét kiêu ngạo, “Nó là bạn học của cậu, gọi là Draco.”

“.....”

Harry cảm lạnh, y trong lòng yên lặng tính xem vị tổ tiên nhà Malfoy trước mắt này là trưởng bối đời thứ mấy của Draco Malfoy.

“Ta biết hậu duệ của ta từng mang đến cho cậu một chút phiền toái nhỏ,” Julian nói, sau đó áy náy cười cười, “Nhưng ta tin rằng cậu cũng không trách bọn họ, đúng không?”

“..... Phải.” Tuy rằng toàn bộ nhà Malfoy đều là tử thần thực tử, nhưng trên thực tế Harry có thể nhiều lần chạy trốn khỏi tay Voldemort, đều là được người nhà Malfoy giúp đỡ.

“Nhưng ta vẫn rất áy náy,” Julian gục đầu xuống nhẹ thở dài một tiếng, nói, “Severus là bạn thân của Lucius, lại nhiều lần bảo vệ huyết mạch duy nhất của nhà Malfoy, cho nên nhìn thấy hiện tại thầy ấy sa sút tinh thần như thế, ta thật sự rất áy náy.”

Harry: “.....” Vì sao y cảm thấy lời mở đầu này có chút quen tai?

“Cho nên,” Julian ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn chằm chằm Harry, nói, “Ta hy vọng cậu có thể giúp Severus bước ra khỏi quá khứ.”

Harry: “.....” Lời này cũng cực kỳ quen thuộc.

“Harry?” Julian thấy Harry không có chút phản ứng nào, liền gọi một tiếng, sau đó nói, “Ta tin cậu nhất định có thể hiểu được mong muốn khiến Severus sống vui vẻ một chút của ta, dù sao nhà Malfoy quả thật nợ Severus, cho nên, Harry.....”

“Ngài muốn nói tôi là người duy nhất có thể làm cho giáo sư Snape có phản ứng sao?” Harry bắc đẩu nhìn Julian, âm thầm tự hỏi có phải tất cả bức họa Hogwarts đều dùng chung một cái não hay không?

.....

Nhưng y và Snape sao lại không có loại ý tưởng này?

“Harry, ta biết hiện tại cậu đang phiền não nên khuyên nhủ Snape như thế nào,” Julian nói, sau đó thân mình hơi dựa vào phía trước, hạ giọng nói, “Hiện tại ta có một chủ ý, nhưng cần sự phối hợp của cậu mới có thể thực hiện được, nếu có thể thành công, Severus nhất định sẽ trở nên hoạt bát một chút.”

Harry: “.....” Hoạt bát một chút?

..... Thật ra y càng thích giáo sư Snape im lặng hơn.

“Harry?” Julian lại kêu một tiếng, tại sao ông cảm thấy Kẻ Được Chọn này có chút..... Phản ứng chậm chạp?

“Ách, đó là phương pháp gì?” Harry hoàn hồn, hỏi.

“Nga, thật ra rất đơn giản,” Julian lộ ra một nụ cười xấu xa không rõ ràng, “Harry, cậu tới gần đây chút, chuyện này không thể để người khác biết.....”

“.....”

Harry bất đắc dĩ tới gần, sau đó nghe Julian nhỏ giọng nói vào lỗ tai mình kế hoạch của ông ta, kế tiếp.....

“.....” Nếu như vậy cũng có thể thành công y liền ăn luôn bình hoa trong bức họa Snape!

“Harry, cậu không tin ta sao?” Julian đương nhiên nhìn ra sự nghi ngờ trong mắt Harry, bởi vậy nâng cằm lên, dùng ngữ khí cực kỳ tương tự Lucius Malfoy nói, “Cậu đây là đang nghi ngờ trí tuệ tích lũy mấy trăm năm của nhà Malfoy sao?”

Harry: “.....” Nếu y nói y nghi ngờ, có thể trực tiếp bị Avada Kedavra không? Tuy nói hiện tại y đã chết, nhưng y cũng không phải hồn ma, không biết ở trong bức họa bị người ta Avada Kedavra có chết không nữa.....

.....

Đột nhiên rất muốn thử xem sẽ xảy ra chuyện gì không?

Harry yên lặng lau mặt một cái, đem cái ý nghĩ không phù hợp thực tế trong đầu lau ra ngoài, sau đó lộ ra một nụ cười, nói: “Việc này..... Biện pháp này có phải..... Có một chút không thỏa đáng hay không?”

Julian nhú mảy, rút đũa phép ra, có tiết tấu vỗ vỗ vào lòng bàn tay trái của mình, nói: “Harry, cậu vừa mới nói cái gì?”

“Ách.....”

“Harry, ta có nói cho cậu biết trong phòng sách nhà Malfoy có rất nhiều chú ngữ cổ xưa, đơn giản, mà lại vô cùng thực dụng hay chưa?” Julian bước một bước tới gần Harry.

“..... Thực dụng ở mặt nào?” Harry co co bụng lại, để làm cho mình và Julian bảo trì chút khoảng cách.

.....

Merlin biết! Y có bao nhiêu mong muốn lùi về sau một bước!

“Đương nhiên là ở mặt làm cho người khác cam tâm tình nguyện đồng ý những chuyện mà Malfoy đề nghị.” Julian trọng điểm nhấn mạnh bốn chữ “Cam tâm tình nguyện”.

Harry: “.....”

“Cho nên, Harry thân ái, cậu còn có gì muốn hỏi không?” Julian nâng cằm lên nhìn xuống Harry.

“.....”

Harry đương nhiên còn có chuyện muốn hỏi, nhưng vấn đề của y đã được giải quyết rất nhanh — Julian dùng hành động thực tế cho Harry biết gia tộc Malfoy cổ xưa rốt cuộc có bao nhiêu “Chú ngữ cổ xưa, đơn giản, mà lại vô cùng thực dụng”.

Vì thế.....

Khi Harry lại xuất hiện trước mặt Snape, một con mắt bị bầm tím.

Snape: “.....” Ai làm vậy? Còn cố ý để lại một con mắt cho hấn đánh sao? Thật sự là một người lương thiện tốt bụng.

Hắng giọng một cái, Snape rút đũa phép trong áo chùng ra, chuẩn bị làm cho mặt của Kẻ Được Chọn trở nên đối xứng một chút.

Nhưng giây tiếp theo, một cơn đau nhói bắt đầu từ ót lan đến toàn thân hấn, khiến cho hấn ngay cả khí lực để quay đầu nhìn một cái không có..... Liên ngay đi.

.....

Harry ôm Snape ngã vào trong lòng mình, kinh hồn táng đảm nhìn người vừa mới được Snape định nghĩa là “Lương thiện tốt bụng” kia cùng với mấy mảnh nhỏ bình hoa đầy đất.

“Tốt lắm, Harry,” Julian kích động chạy tới, “Chúng ta có thể bắt đầu bước đầu tiên của kế hoạch!”

Harry: “.....”

Tiến hành kế hoạch sẽ bị Snape đánh chết, không tiến hành kế hoạch sẽ bị Julian đánh chết..... Y, Kẻ Được Chọn này rốt cuộc tại sao lại lẫn lộn tới tình trạng này vậy?!

[3]

7. Chương 7: Cookie Bé Nhỏ Chỉ Có Cơ Hội Một Lần Lên Sân Khấu

Khi Snape tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên một cái giường lớn mềm mại thoải mái.

“Giáo sư? Thầy vẫn khỏe chứ?”

Nghe được tiếng nói này, Snape quay đầu lại nhìn bên giường.

— Harry đang ngồi ở nơi đó, quan tâm nhìn hắn.

.....

Tức giận cùng với cái ót đau đốn càng ngày càng dữ dội, Snape theo bản năng vươn tay rút đũa phép, muốn cho tên quỷ khổng lồ nhỏ mắt xanh chết tiệt trước mặt này mấy cái ác chú, nhưng mà — hắn không chạm vào được đũa phép!

Ánh mắt phẫn nộ lập tức bắn về phía Harry, đôi mắt gần như muốn phun lửa kia khiến Harry lập tức lau mồ hôi trong lòng cho mình, sau đó thầm than một câu: May mắn lấy đũa phép của Snape đi trước rồi a!

“À, giáo sư Snape,” Harry kêu một tiếng, lại dẫn ánh mắt giết người của Snape tới, “Cái kia..... Thầy thấy khỏe không? Tôi dùng ma chú trị liệu không tốt lắm, trước kia đều là do Hermione phụ trách chữa thương.”

“Hừ,” Snape nặng nề mà hừ một tiếng lạnh tanh từ cánh mũi, sau đó lên tiếng nói, trong giọng tràn ngập

khinh thường và trào phúng, “Kẻ Được Chọn vĩ đại dự tính ‘Tịch thu’ đũa phép của người khác bao lâu?!”

“Ách.” Harry gãi gãi đầu, sau đó móc đũa phép của Snape từ trong áo chùng ra, có chút do dự, nhưng vẫn đưa trả lại cho Snape.

Snape dữ tợn trừng Harry một cái, sau đó vén chăn lên bước xuống giường, lúc này mới nhận ra, chỗ bọn họ đang ở, hình như cũng không phải bức họa của họ ở phòng hiệu trưởng?

“Đây là nơi nào?” Im lặng đợi nửa ngày cũng không thấy Harry tự giác nói chuyện, Snape rốt cục hiểu ra một sự thật là: không thể chỉ dựa vào ánh mắt để trao đổi với Gryffindor.

“Ách, Phòng Cần Thiết,” Harry nói xong cũng nhìn nhìn bài trí bốn phía, nói, “Không quá giống bài trí tôi thấy trước đây, tôi cũng vừa mới biết thì ra trong tranh cũng có Phòng Cần Thiết.”

Snape ừ một tiếng ngắn gọn, hiển nhiên hẳn cũng vừa mới biết. Sau đó đột ngột nghĩ ra, quay đầu lại nhìn Harry, hỏi: “Làm sao mi biết bức họa cũng có Phòng Cần Thiết?”

“.....” Harry nghẹn lời, thời gian trôi qua hồi lâu, mới dưới ánh mắt càng ngày càng mất kiên nhẫn của Snape, cười lấy lòng nói, “Việc này..... Là do Julian Malfoy nói cho tôi biết.”

“Cho nên kẻ lấy bình hoa nện vào đầu ta là mi và ông ta?” Snape rốt cục nhớ đến tại sao mình bị ngất đi.

“..... Là Julian.” Harry nhấn mạnh từ Julian, sau đó nhìn Snape bằng ánh mắt sáng ngời, cứ như hy vọng Snape có thể nhận ra ai mới là chủ mưu, sau đó..... Trút tất cả oán khí lên kẻ chủ mưu tày trời đó đi.

“Ông ta là hiệu trưởng của Hogwarts.” Snape đột nhiên nói. Sau đó cầm đũa phép bước từng bước về phía Harry.

“Ách..... Đúng vậy.” Harry cố gắng bình tĩnh lui về phía sau một bước, bởi vì cảm giác áp bách mà Snape mang đến cho y thật sự hơi bị lớn.

“Ông ta cũng là tổ tiên nhà Malfoy.” Snape tiếp tục nói.

“..... Cho nên?” Harry không nhịn được hỏi.

“Cho nên,” Snape đứng lại, hiện ra một nụ cười gần như tàn nhẫn với Harry, “Cho dù ông ta là chủ mưu, ta cũng chỉ có thể xử lý mi.”

“.....”

Trong nháy mắt, Harry cảm thấy cả người mình đều không khỏe.

Thảo nào Julian dám không sợ hãi làm rơi bể bình hoa trong bức họa Snape! Thảo nào ông ta lập ra một kế hoạch như vậy cho y! Thảo nào —!

Harry nghĩ không được nữa, bởi vì Snape đã ra tay.

Một tia sáng màu trắng xẹt ngang má Harry đánh trúng một cái đầu nai trên tường. Harry đã không rảnh đi quan tâm kết cục của đầu nai kia, hiện tại điều duy nhất y có thể làm, chính là cam đoan bản thân mình không bị Snape giết chết!

Nhìn thấy Snape sắp phát ra chú ngữ thứ hai, Harry lập tức nghĩ [hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng], nhanh chóng lao thẳng về phía Snape.

Quả nhiên Snape ngăn người ra, cho nên thời gian phóng ma chú tạm dừng một chút.

Nhưng chỉ cần một giây như vậy, Harry đã chạy đến trước mặt Snape, dùng một chú ngữ không tiếng động xinh đẹp đánh bay đĩa phép của Snape, sau đó hai tay nắm chặt lấy hai tay của Snape, đẩy hắn ngã về phía sau, hai người liền thuận thế ngã xuống cái giường lớn kia — Harry ở trên, Snape ở dưới.

.....

“Ách, giáo sư Snape —”

Lời của Harry còn chưa nói xong, thì thấy sắc mặt Snape nháy mắt đen như đáy nồi, thậm chí không đợi Harry phản ứng, liền mạnh mẽ phát lực, sau đó nghiêng người thành công đặt Harry ở dưới thân. Những sợi tóc đen bóng hơi dài như rèm cửa buông xuống hai bên má.

“Mi còn gì muốn nói, Kẻ Được Chọn đại nhân?” Tiếng nói trầm thấp của Snape lúc này lại đặc biệt dễ nghe, hơn nữa vô cùng hấp dẫn, ngay cả Harry tuy bị đè nặng, nhưng trong lòng vẫn rung động.

Nhưng rung động thì rung động, Harry tuy bị áp chế cũng không phải không thể làm ra bất kỳ phản kháng gì liền thành thành thật thật chịu đựng, thế nhưng đáng tiếc là, bất kể hai tay Harry giãy giụa như thế nào, y cũng không thể cứu vớt mình ra khỏi tư thế nằm bên dưới Snape.

Nhưng với tư cách là một động vật bốn chân(=.=), Harry cũng không quên hai chân của mình. Có điều Snape hình như đoán được ý tưởng của Harry, trước khi Harry nâng chân lên, hắn đã dùng chân mình ngăn chặn đôi chân đang muốn ngo ngoe kia.

Nga! Merlin chết tiệt! Chiết tâm trí thuật chết tiệt!

— Harry chưa bao giờ hối hận không học tập tốt Bế quan bí thuật giống như hiện tại.

Đến lúc này, cả người Harry đều bị Snape đặt ở dưới thân thể, một loại cảm giác quỷ dị tràn ngập mỗi cái tế bào của y.

Harry vô ý thức nuốt nuốt nước miếng, hiện tại y rất cuộc hiểu được cảm giác của Snape lúc này khi bị mình đè nặng. Không có người đàn ông nào tình nguyện bị người khác đặt dưới thân thể rồi từ trên cao nhìn xuống, y dám dùng sinh mệnh thể, chỉ cần hiện tại y có năng lực, nhất định sẽ đá văng Snape ra!

Thế nhưng tình hình hiện tại là Snape đè Harry, nhưng Harry vẫn đang nắm lấy cổ tay Snape rất chặt, cho nên Snape ngoại trừ duy trì tình thế này ra, cũng không có cách nào làm ra phản kháng gì khác.

Hai người liên giằng co như vậy một lát, Snape nhíu nhíu mày, sau đó đột nhiên giãy cổ tay một cái, giật tay mình ra khỏi sự kiềm chế của Harry.

Harry trong nháy mắt đã hiểu được ý đồ của Snape — bởi vì tay Snape giật ra là tay trái, cũng là tay mà Harry đánh trúng đũa phép.

Vì thế còn không chờ ngón tay Snape đụng đến đũa phép của Harry, Harry liền nâng tay lên ném đũa phép ra ngoài. Sắc mặt Snape trở nên khó coi hơn, hình như rất tức giận.

Bất quá hần cũng không lựa chọn tiếp tục duy trì cục diện bế tắc này, mà là đứng dậy chuẩn bị đi nhặt lại cây đũa phép cách chính mình có vẻ gần kia.

Mắt thấy Snape sẽ từ trên giường đứng lên, đầu óc Harry gần như trống rỗng, chỉ còn lại câu nói mà lúc trước Julian đã nói, sau đó không một chút suy nghĩ, liền trực tiếp làm theo —

Y bỗng nhiên ôm lấy thắt lưng Snape, sau đó lại đặt hần ở trên giường, dưới sắc mặt tái nhợt của Snape dứt khoát kiên quyết — hôn xuống!

.....

Hogwarts, trong bức họa ở văn phòng hiệu trưởng.

“Julian, ông bạn già, rốt cuộc thì anh đã nói gì với Harry vậy?” Dumbledore vừa đưa cho Julian mấy cái bánh cookie tự chế, vừa trừng mắt hỏi.

“Thật ra cũng không có gì,” Julian nhận lấy cookie quơ quơ tay, hơi đắc ý nói, “Chỉ là cái lý luận kia của anh thôi.”

“Lý luận của tôi?”

“Đúng vậy, chính là sức mạnh của tình yêu gì gì đó.”

Trên mặt Dumbledore hiện lên một nụ cười xảo trá, nói, “Cho nên anh nói với Harry là.....”

“Tôi kêu cậu ấy đi yêu Severus đi.” Julian đắc ý nói, “Tôi còn cung cấp cho cậu ấy một phương pháp dùng rất tốt.”

“Phương pháp gì?”

“Hắc hắc hắc,” Julian cười quỷ dị mấy tiếng, sau đó quăng cookie vào miệng, nói, “Làm trước yêu sau!”

8. Chương 8: Cookie Bé Nhỏ Hoàn Toàn Không Xuất Hiện

Harry chỉ cảm thấy đôi môi của mình chạm vào một cái gì đó ẩm ẩm mềm mềm, nhưng giây tiếp theo, cái ẩm ẩm mềm mềm đó liền mở ra, sau đó hung hăng cắn vào môi Harry.

Đôi môi rất đau, khiến cho mắt Harry sinh ra một chút ẩm ướt.

“Giáo sư.....” Harry nói hàm hồ không rõ muốn kêu Snape mở răng ra, nhưng Snape hình như rất tức giận, đáng vẻ không cần rút môi Harry sẽ không bỏ qua, chết sống nhất quyết không mở miệng.

Mùi vị bị người khác cắn môi thật không dễ chịu, nếu dùng ngôn ngữ không thể giải thoát cho miệng của mình, vậy thì Harry liền dứt khoát lựa chọn dùng hành động để giúp mình giải quyết vấn đề.

Vì thế cái miệng vừa nãy vì nói chuyện mà mở ra lúc này lại ngậm lại, Harry cố gắng đẩy đầu lưỡi của mình đi vào từ hàm răng Snape, để dễ dàng mở miệng Snape ra, giải phóng môi của mình. Bất quá tưởng tượng vĩnh viễn đơn giản hơn rất nhiều so với hiện thật, Harry dùng sức hết nửa ngày, nhiều lắm cũng chỉ có thể liếm liếm ở nướu răng của Snape.

Nhưng mà như vậy cũng đủ rồi, hiển nhiên Snape không nghĩ tới hành vi của mình sẽ khiến đối phương càng thêm điên cuồng, không biết tại sao lúc này khi Harry kêu tiếng “Giáo sư” kia, làm cho trái tim Snape bỗng nhiên đập mạnh một cái, cho nên ngay lúc Harry liếm nướu răng của mình, thần kinh của Snape đã hoàn toàn thả lỏng, vì thế khi Harry lại dùng lực đẩy đẩy, liền dễ dàng đẩy đầu lưỡi của mình vào trong miệng Snape.

.....

Bởi vì lúc này Snape đã buông môi Harry ra, cho nên hai người đều cảm nhận thấy mùi máu lan tràn trong miệng của cả hai – môi Harry bị cắn nát.

Thời gian lại quý dị dừng lại.

Snape giống như bị người ta ếm bùa hóa đá sững sờ nằm ở trên giường, mà Harry cũng chưa kịp nghĩ đến sau khi mình đẩy đầu lưỡi vào miệng Snape rồi thì phải làm gì nữa, bởi vậy chỉ có thể ngây ngốc đặt ở bên trong, nhắm mắt lại thật kín, căn bản là không dám nhìn Snape.

Qua hai ba giây, Harry mới từ từ nâng thân thể lên, sau đó tự nói thầm trong lòng: Bây giờ mình còn chưa chết chứng tỏ Snape còn chưa phản ứng kịp, cho nên hiện tại là cơ hội chạy trốn tốt nhất!

Có ý niệm này trong đầu rồi, Harry liền ‘hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm cho trót’ mở mắt ra, vừa định để lại một câu “Giáo sư Snape thầy hảo hảo nghỉ ngơi một chút, tôi còn có việc cho nên đi trước”, ngay lập tức nhìn thấy một thứ ghê gớm nổi lên miệng của mình và Snape lại với nhau —

Một sợi chỉ bạc liên trắng trơn treo ở chỗ đó! Không cần bất cứ ngôn ngữ gì, cũng có thể nhìn ra vừa nãy tại chỗ này giữa hai người đã xảy ra chuyện gì!

“Ách.....” Lời nói vốn được thốt ra cứ như vậy bị sợi chỉ bạc kia làm nghẹn trở vào, khiến Harry vô ý thức muốn làm đứt cái sợi chỉ riêng tư này trước.

Vì thế, Harry xoay xoay đầu, nhưng mà sợi chỉ bạc này giống như bị ếm bùa vững chắc, bất luận động tác của Harry mạnh bao nhiêu, nó vẫn kiên cường treo ở chỗ đó, làm thế nào cũng không chịu đứt.

“Dừng cử động!” Thanh âm Snape bỗng nhiên phát ra, dọa Harry nhảy dựng.

Không phải bởi vì thanh âm phát ra quá đột ngột, mà bởi vì thanh âm của Snape vô cùng khàn khàn, hơn nữa nghe giống như là đang cố gắng áp chế cái gì — cũng không phải phần nộ.

Harry hơi kinh ngạc nhìn về phía Snape, liền nhìn thấy hai má vốn tái nhợt của Snape lúc này lại ửng đỏ — hơn nữa đỏ có chút không bình thường.

Mà màu đỏ ửng như vậy Harry chỉ nhìn thấy một lần – năm thứ ba, khi Snape nghĩ rằng mình đã bắt được Sirius, thì hưng phấn đến hai má đỏ ửng.

.....

Chờ một chút, hưng phấn?

Harry trước tiên là có chút sững sốt, rồi bỗng chốc phản ứng lại, giờ phút này chính mình cười trên người Snape, mà chỗ mình ngồi, vừa khéo là – chỗ có gì đó đặc hữu của nam tính.

Đương nhiên, này cũng chưa phải trọng điểm, tuy rằng chiều cao của Harry không bằng Snape, nhưng nửa thân trên của hai người thoát nhìn vẫn là cao như nhau, nếu muốn dựa theo cái tư thế lúc này hôn môi, Harry ngồi ở chỗ kia là thật bình thường, nhưng chuyện không bình thường là..... Cái thứ kia cứng ngắc! Cứng ngắc!

Harry cảm thấy nội tâm của mình bây giờ giống như là bị những con yêu Cornish trong toàn bộ giới ma pháp chạy như bay mà qua, để lại một đống hỗn độn, thậm chí khiến y căn bản không biết phải dọn dẹp từ chỗ nào mới tốt —

Severus Snape, giáo sư ma thuật của Harry Potter, đối thủ một mất một còn của cha Harry Potter, người yêu thầm mẹ Harry Potter, hiện tại — bởi vì Harry Potter mà cứng rắn!

Harry cảm thấy sự kinh hoàng mình cảm nhận được trong nháy mắt còn khủng khiếp hơn gấp trăm lần so với lần đầu tiên y biết mình là phù thủy.

“– đi xuống.” Snape nói tiếp. Thanh âm của hắn vẫn có chút khàn khàn, hơn nữa xúc cảm chân thật nói cho Harry biết cảm giác của Snape vẫn chưa biến mất, ngược lại có phản ứng càng lớn.

Harry hơi xấu hổ nhúc nhích một chút, đang muốn từ trên người Snape đi xuống, cánh tay lại bị Snape nắm lấy, siết thật chặt.

.....

Không cần Snape nói, Harry cũng biết động tác vô ý của mình mang đến hậu quả gì, dù sao có một số việc không cần nói, cũng có thể cảm nhận được.

Harry nhìn thấy hai má Snape càng đỏ, mà sợi chỉ bạc nối lấy hai người cũng run run treo ở nơi đó, vẫn không có đứt.

Một lát sau, Snape mới từ từ thả lỏng sức nắm tay Harry, ra hiệu bảo Harry nhanh chóng đứng lên từ trên người mình.

Mà lần này Harry cũng hấp thụ kinh nghiệm lần trước, không cọ xát cọ xát chậm rãi đi xuống, mà ngay lập tức nhấc chân, ngã xuống bên cạnh Snape, nằm ngửa ra. Harry cảm thấy mặt mình bỗng nhiên mát lạnh, lập tức nhận ra sợi chỉ bạc kia rốt cuộc bị chặt đứt.

Nhưng Snape cũng không nằm đếm sao giống Harry, trong nháy mắt khi Harry biến mất từ trên người mình, Snape liền lập tức ngồi dậy, cố gắng khiến phản ứng của bản thân không hiển hiện quá rõ ràng như vậy.

.....

Harry sững sờ nằm tại chỗ, thậm chí ngay cả việc chạy trốn cũng quên, trong đầu tất cả đều là xúc cảm chân thật khi này, cùng với..... Về mặt đỏ bừng của Snape.

.....

“Kẻ Được Chọn đại nhân chuẩn bị sững sờ ở trong này tới khi nào?” Snape đợi Harry chạy trốn đợi nửa ngày, cũng không thấy Harry có bất cứ động tác gì, rốt cuộc không nhìn được mở miệng hỏi, “Hay là ngài đây đang chờ nhục nhã giáo sư mà ngài chán ghét nhất một chút?”

“Không, không phải,” Harry rốt cuộc có phản ứng, y lắc lắc đầu, cùng ngồi dậy, quay đầu nhìn về phía Snape, nỗ lực đối với hành vi của mình làm ra chút giải thích, “Tôi..... Tôi vừa này chỉ là không phản ứng kịp..... Ách..... Còn có, vừa này tôi không phải cố ý, tôi chỉ là..... Vô ý thức tôi không nghĩ tới..... Ách..... Sẽ xảy ra chuyện như vậy.....”

Harry thấy biểu tình của Snape càng ngày càng không thích hợp, gần như là từ màu hồng chuyển dần sang màu tím, liền nhanh chóng nói, “— Thật ra hết thấy việc này đều là do Julian kêu tôi làm! Tôi không phải cố ý hôn thầy, giáo sư!”

Vừa dứt lời, ánh mắt Snape bỗng chốc trở nên có chút quái dị, sắc mặt cũng chuyển từ tím sang đen.

“Phải phải, đương nhiên là như vậy,” Snape nói cực kỳ châm chọc, “Kẻ Được Chọn vĩ đại làm sao có thể đối với giáo sư mi hận nhất sinh ra loại — dự vọng không bình thường này?”

Harry thấy lời giải thích của mình ngược lại khiến sự việc càng tô càng đen, hơn nữa có loại cảm giác ngấm ngầm hại người, liền càng thêm khó khăn giải thích, “Tôi không có ý này, giáo sư, tôi không cảm thấy phản ứng này không bình thường Ách, đương nhiên, tôi cũng không nói phản ánh này bình thường — không, chờ chút, tôi không có ý này! Ý của tôi là —”

Harry há miệng, hoàn toàn không biết phải nói gì.

— Phản ánh này rõ ràng chính là không bình thường!

Harry ủy khuất nghĩ thầm.

“Nói xong chưa?” Thanh âm của Snape lại xuất hiện.

Harry cẩn thận nghĩ nghĩ, nhận ra mình quả thật không có gì để nói, liền chán nản gật gật đầu.

“Vây bây giờ,” Sắc mặt Snape đen thui gần như giống hệt áo chùng của Voldemort, “Ra ngoài!”

— Kẻ Được Chọn tiền nhiệm vĩ đại vừa mới nhận ra, sự tồn tại của mình hình như khiến cho Snape “Không bình thường”..... Không có cách nào làm cho chính mình trở nên “Bình thường” lại.

Vì thế dựa vào tinh thần của chủ nghĩa nhân đạo, Kẻ Được Chọn tiền nhiệm đại nhân quả thực giống như là lấy vận tốc ánh sáng, chạy như bay ra khỏi căn phòng này.

Mà Snape ở lại trong phòng, thì gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa vừa mới bị đóng lại kia, màu sắc trên mặt lại biến thành ửng hồng.

Snape cúi đầu nhìn bộ phận nào đó đang có phản ứng của mình, hơi nhú mày. Trước kia khi hắn thích Lily – Phải, chỉ là trước kia — hoàn toàn xem Lily như một nữ thần, chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy với Lily, nhưng hiện tại.....

Biểu tình của Snape bỗng chốc trở nên vô cùng rối rắm, sau khi sững sờ ngồi ngay đơ như một pho tượng trong chốc lát, Snape rút cuộc hướng tay phải của mình về phía chỗ kia.....

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mọi người xem văn vui vẻ~~~

9. Chương 9: Cookie Bé Nhỏ Lại Khiến Kẻ Được Chọn Bị Nghẹn

Harry gần như vất giơ lên cổ mà chạy về bức họa của mình trong phòng hiệu trưởng, nhưng bất hạnh cũng không buông tha cho y.

“Nga, Harry, con đã về?” Julian và Dumbledore đem vị trí buổi trà chiều của họ chuyển sang bức họa của Harry, “Tiến triển thế nào?” Julian nhìn nhìn môi Harry, nụ cười trên mặt càng quý dị, “Xem ra tiến triển của cậu thật thần tốc?”

“Cái gì?” Harry lão đảo ngồi xuống – cả cái bàn lớn bị đụng phải, ly trà của Dumbledore và Julian lắc lư làm sánh một ít nước ra ngoài.

Sau khi cái bàn không lung lay nữa, Dumbledore quơ quơ đưa phép, trước mặt Harry liền xuất hiện một ly trà.

“Uống trà, ăn chút cookie,” Dumbledore đẩy đẩy đĩa bánh cookie về phía Harry, sau đó nói “Môi của con đang chảy máu kìa, Harry.” Dumbledore chỉ chỉ miệng mình, thiện ý nhắc nhở, “Thầy nghĩ vết này đại khái

không phải tự con cắn đâu, đúng không?”

Harry sững sốt, vô ý thức dùng đầu lưỡi liếm liếm môi. Mùi máu gợi dậy ký ức mà Harry cố tình áp chế, hình ảnh dây dưa thân thiết với Snape vừa nãy lại hiện lên trong đầu, lập tức khiến cho hai má Harry dùng tốc độ mắt thường có thể thấy nổi lên hai rạng đỏ ửng, thế nhưng chỉ trong nháy mắt, liền biến thành màu hồng tím, ngay cả thanh âm của y cũng trở nên sắc nhọn, “Nga, á — à, trên thực tế..... Nói ngắn lại..... Nói tóm lại..... A —” Harry vô cùng xấu hổ ngừng lại, hình như ngay chính y cũng không biết bản thân mình muốn nói gì, “Chỉ là..... Hai người hiểu chưa?”

“Chưa hiểu, Harry.” Dumbledore, người luôn luôn nổi tiếng về sự cơ trí của mình, lại thoải mái nói như thế.

Việc này không bình thường, Harry có chút thâm oán nghĩ, Dumbledore làm sao có thể nói ra từ “Chưa hiểu” này được? Cái này không bình thường như Voldemort nói “Tôi yêu em” với y vậy đó!

“Cho nên vết thương trên môi cậu làm sao mà có?” Julian hăng hái nhìn Harry, tiện thể đưa một cái cookie vào miệng, lại cười ha ha nhìn Harry.

“.....”

Harry không nói được lời nào, chỉ có thể dùng hai gò má hồng đến chuyển tím đối mặt với ánh mắt của hai vị tiền bối.

“Để cho chúng ta lớn mật suy đoán một chút,” Julian tiếp tục nói, “Vết thương trên môi cậu không phải do chính cậu làm ra..... Vậy có nghĩa là, nó là do người khác gây nên, đúng hem.”

Julian hình như cố ý muốn kéo dài cuộc đối thoại này, chậm rãi mà hỏi.

“Vậy người lúc nãy ở cùng với Harry là ai?” Dumbledore gia nhập đối thoại, đôi mắt xanh biếc sau cặp kính hình bán nguyệt lóe ra tia sáng khác thường.

“Là Severus, Albus.” Julian, dưới ánh mắt gần như khẩn cầu của Harry, vô cùng bình tĩnh nói.

Dumbledore ra vẻ kinh ngạc nói, “A — là Severus!” Lập tức lại chuyển ánh mắt về phía Harry, hỏi, “Nói vậy vết thương trên môi con là do Severus cắn ra à?”

“..... Giáo sư Dumbledore!” Harry cảm thấy nếu không làm chút gì, nhiệt độ trên mặt y sẽ làm cả bức họa bốc cháy. Thanh âm của y có chút vụn vụn, mỗi một âm tiết đều như nặn ra từ kẽ răng, “Rốt cuộc thầy muốn nói gì?!”

“Nga, Harry, con phải kiên nhẫn đối với năng lực lý giải của một cụ già như thầy chứ,” Dumbledore giả vờ thương tâm thở dài, “Con còn trẻ, con không hiểu có đôi khi một cụ già nhìn cũng nhìn không rõ, nghe

cũng nghe không rõ, còn luôn không thể tâm tình của người trẻ tuổi các con.”

“.....” Harry dưới đáy lòng yên lặng khinh bỉ hành động của Dumbledore — quá tệ!

“Cho nên —” Dumbledore rốt cuộc chịu quay lại chủ đề, “Vừa nãy con hôn môi với Severus sao, Harry?”

“Phốc — khụ khụ khụ —”

Harry đem ngụm trà vừa mới uống phun ra, bắt đầu liều mạng ho khan, toàn bộ xoang mũi nóng rất đau nhức.

.....

Thế nhưng người ở đây không một ai đồng tình với y, thậm chí không ai tỏ vẻ quan tâm y một chút. Chờ Harry vật vờ ngừng ho khan, thì lập tức phát hiện Dumbledore và Julian đều đang mỉm cười nhìn y.

“Harry, cảm giác tốt hơn chút nào không?” Julian hỏi, sau khi Harry gật gật đầu, mới vừa lòng hỏi tiếp, “Lúc nãy có đúng là cậu hôn môi với Severus không?”

“.....” Harry thật hối hận vừa nãy mình không lại uống một ngụm trà — như vậy y có thể lại dùng một trận ho khan thật dữ dội để tránh đi đề tài này.

“Không..... Không phải!” Harry lớn tiếng biện hộ cho chính mình, “Đó là một — ngoài ý muốn!”

“Nga? Loại ngoài ý muốn nào?” Dumbledore sờ sờ cằm, nói, “Dùng kinh nghiệm của thầy xem xét, vết thương này không giống như chỉ đơn giản chạm nhẹ một cái là có thể xuất hiện. À há —” Dumbledore lại cẩn thận đánh giá môi Harry một chút, “Cẩn thành như vậy..... Làm thế nào cũng phải hôn lên — ý thầy là cắn lên — chừng ba phút đi.”

Harry cảm thấy trong nháy mắt mình mất đi khả năng nói chuyện, y nhớ rõ ràng..... Dumbledore vẫn còn độc thân?

“À, cái gì..... Dùng kinh nghiệm của thầy?” Harry nhấn mạnh từ “Thầy” để diễn đạt ý của mình.

“Đúng vậy, Harry,” Dumbledore thẳng thắn, “Hồi còn trẻ thầy từng có một đoạn..... Tình cảm rất thú vị,” Cụ trềng mắt, hình như muốn ám chỉ cái gì đó, “Đối phương là một người đàn ông.”

“.....” Harry cảm thấy mình biến thành một bức tranh nát bét trước mặt Dumbledore.

“Harry, con phải dũng cảm đối mặt với tình cảm của mình,” Dumbledore tận tình khuyên nhủ, “Tuy rằng tuổi của Severus đủ để làm cha con, nhưng thầy nghĩ bây giờ hai người chắc cũng chẳng lo ngại chuyện này, đúng không nào?” Dumbledore ám chỉ, “Cho nên Harry, đã không có bất cứ lý do gì ngăn cản tình cảm của con và Severus — đừng quên, con là một Gryffindor.”

“Nhưng giáo sư.....”

Harry hơi hơi ngả người về phía trước, hình như muốn nói gì đó, nhưng Dumbledore đưa tay đánh gãy y, nói: “Harry, năm đó chính vì thầy không đối mặt với nội tâm của mình, mới mất đi đoạn tình cảm kia, đây là tiếc nuối của thầy.”

Harry lại nghẹn lời. Nhìn Dumbledore vượt bộ râu trắng dài nhớ lại tình cảm thời trẻ tuổi của mình thật sự có loại cảm giác kỳ diệu vô cùng quý dị.

“Được rồi ông bạn già, không nên lo lắng,” Julian lại đưa tay lấy cookie, nói, “Người kia là ai? Tôi chưa từng nghe nói anh từng có cái gì với ai cả.”

“Là Grindelwald,” Dumbledore nhẹ nhàng quăng một trái bom ra, sau đó chuyển hướng về phía Harry gần như bị nổ văng đi, khẽ nói, “Cho nên Harry, con cũng không nên lo lắng quan hệ giữa con và Severus, thường thường quan hệ giữa kẻ thù với nhau còn kỳ diệu hơn cả bạn bè.”

Harry há to miệng, hoàn toàn không biết nên nói cái gì. Ngay sau khi Dumbledore nói ra từ “Grindelwald”, Harry lập tức cảm thấy cả người mình đều không khỏe cho lắm.

“Chúa tể hắc ám nước Đức à? Nga, tôi từng nhìn thấy hình chụp của hắn ghen, một thằng nhóc hơi bị đẹp trai đó, Albus ánh mắt của anh không tệ, đúng rồi, tại sao Severus không trở về với cậu?” Julian lại coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, quay đầu hỏi Harry.

“.....” Harry lại không biết nói gì. Y nên làm thế nào nói cho hai người xem kịch vui này rằng Snape bị y cưỡng hôn — hoặc nên nói là ma sát — đến cứng rắn, sau đó phải một mình ở trong Phòng Cần Thiết giải quyết vấn đề sinh lý.

“Harry, sao không nói câu nào?” Dumbledore lại đẩy đẩy cookie về phía Harry, sau đó nói, “Ăn một chút đi.”

Harry đưa hai cái cookie vào trong miệng mình — như vậy y sẽ không cần trả lời vấn đề của Julian.

“Nga, Harry, thấy con thích cookie của thầy thầy vui quá,” Dumbledore mỉm cười nói, sau đó ánh mắt di chuyển, rơi xuống phía sau Harry, giơ tay lên chào hỏi, “Severus, thầy đã trở lại? Chúng tôi vừa nhắc đến thầy.”

“Ừc — khụ khụ —”

Đời này Harry lần thứ hai bị cookie hiệu Dumbledore làm ghen. Họ khan dữ dội khiến cho hai má của y lại đỏ lên, không biết là vì ghen, hay là vì.....

10. Chương 10: Cookie Bé Nhỏ Bị Biến Thành Điều Kiện Trao Đổi

Harry nơm nớp lo sợ quay đầu lại, nhìn về mặt dữ tợn của Snape, trái tim bất ổn đập loạn nhịp một cái. Vừa nãy mình hôn Snape, vừa nãy mình còn làm cho Snape cứng lên Việc này không khoa học a! Đây không phải là thế giới trong bức họa sao?! Tại sao còn có thể cứng lên chứ?!

Harry không nhìn được quay đầu lại, dùng tay che mặt, nội tâm không ngừng gào thét.

“Harry, lúc nãy con và Severus đã xảy ra chuyện gì?” Dumbledore cười híp mắt hỏi, “Tại sao cảm giác sắc mặt của Severus không tốt thế?”

“Con..... Con không biết, giáo sư.....” Tiếng nói của Harry càng ngày càng nhỏ, bỗng nhiên lấy một đồng cookie trên bàn nhét vào miệng, nhai kéo kẹt kẹt. Mặc dù hơi ghen một chút – nhưng cũng may Harry đã chết — nhưng nếu làm vậy có thể trốn tránh câu hỏi của Dumbledore thì cũng đáng.

Nhưng hiển nhiên Harry xem thường khát vọng tám chuyện của bức họa Albus Dumbledore. Xét thấy Harry không thể mở miệng nói chuyện, vậy nên ánh mắt nghi vấn của Dumbledore lập tức chuyển về phía Snape.

.....

Nhưng xui xẻo thay rõ ràng đây không phải một chiến lược chuyển dời tốt. Bởi vì Snape cái gì cũng không nói, trực tiếp quơ đũa phép làm nổ tung cái bàn mà Dumbledore mang sang từ chính bức họa của cụ.

“Nga! Severus, cơn giận của thầy cũng dữ dội quá nha!” Dumbledore kinh hãi nói, nhưng không có vẻ tức giận, “Lúc nãy thầy và Harry rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao giận dữ vậy?”

“Không liên quan đến cụ!” Khẩu khí của Snape cực kỳ tồi tệ, nếu hắn thật sự là một con rồng, vậy thì Harry có thể tưởng tượng ngọn lửa phun ra từ lỗ mũi hắn.

“Potter!” Severus Phun lửa Snape quay đầu về phía Harry, “Đi theo ta!”

Nói xong, Snape cũng không chờ Harry đem cookie ghen ở cổ họng nuốt xuống, lập tức liền xoay người bước đi, không mang theo một đám mây. (trích trong một câu thơ trong bài “tái biệt kang kiều”)

Harry: “.....”

Lúc trước Snape vô cùng kính trọng Dumbledore, bất kể hắn bất mãn với những yêu cầu mà Dumbledore đưa ra đến chừng nào, Snape cũng sẽ chấp hành – giống như Dumbledore yêu cầu Snape giết cụ. Nhưng lúc này.....

Harry vô ý thức nuốt nuốt nước miếng. Ngay cả cái bàn của Dumbledore cũng bị Snape làm nổ bay, có thể thấy được lúc này tâm trạng của hắn tồi tệ đến chừng nào! Mà dựa theo hiểu biết của Harry, lúc này tuyệt đối không thể chọc Snape! Bởi vì như vậy cũng đáng sợ như việc chọc giận một con rồng đuôi gai Hungary!

.....

Thậm chí còn đáng sợ hơn chọc giận một con rồng đuôi gai Hungary! Bởi vì ít nhất Harry đã từng có thể sống sót dưới móng vuốt của rồng đuôi gai Hungary, mà bây giờ.....

Harry khẩn trương theo sát phía sau Snape, len lén liếc nhìn bên mặt của Snape một cái, lại nhớ tới chuyện vừa xảy ra trong Phòng Cần Thiết..... Harry càng thêm tin tưởng suy nghĩ Snape gọi mình từ bức họa đi ra, là vì thuận tiện cho việc hủy thi diệt tích!

.....

Snape dẫn Harry từ bức họa trong phòng hiệu trưởng đi ra bên ngoài, hơn nữa vẫn mãi xuyên qua các bức họa, khiến thật nhiều người trong bức họa không ngừng oán giận Snape, Harry đi theo phía sau đành phải không ngừng xin lỗi.

“Nói thật, người thanh niên này rốt cuộc muốn làm gì? Hắn rõ ràng đã trở thành bức họa! Tại sao vẫn luôn vội vàng bận rộn như vậy, có cần thiết không chứ?” ()

Đây là lời oán giận của một phù thủy bụng bia bị nước trà đổ vào vạt áo khi Snape đi ngang qua. Harry không có cách nào, đành phải vừa giúp phù thủy này rửa sạch quần áo bị bẩn của lão, vừa cười xin lỗi, cuối cùng còn phải đuổi theo Snape đã sắp đi mất bóng.

Nhưng Harry cảm thấy mình hẳn không nên oán trách vị phù thủy bị dơ quần áo kia, ít nhất lão chỉ than phiền bằng miệng, chứ không có rút một thanh kiếm gần như dài hơn cả bản thân ra để ngăn cản đường đi của y.

“Rút kiếm của mi ra đi! Đồ vô lại, đồ chó!” Tước sĩ Cadogan – Cái bức họa điên điên khùng khùng, từng thay thế phu nhân béo làm bức họa trông cửa nhà Gryffindor mấy tháng kia — đột nhiên từ bên cạnh Harry nhảy ra, đang điên cuồng vung kiếm của lão.

..... Mặc dù theo Harry thấy, lão là đang cố gắng không chế sự cân bằng giữa lão và thanh kiếm.

“À, xin chào, tước sĩ Cadogan, thật vui lại gặp ngài, nhưng bây giờ tôi có việc gấp, xin ngài tránh ra một chút được không?” Harry nói.

“Nga! Mi tên khoác lác hạ lưu này! Mi rõ ràng là sợ chiến đấu! Mi biết không? Mi đây là sợ chiến đấu! ta muốn thay mặt vua Arthur..... A —!”

Tước sĩ Cadogan “Ầm” một tiếng ngã xuống đất, lộ ra Snape đang giơ đũa phép ở phía sau lưng.

“À, giáo sư, tôi.....”

Lời của Harry không thể nói xong, bởi vì lúc này sự nhẫn nại của Snape đã cạn kiệt, hắn hình như đã nhận ra một mình mình đi nhanh về phía trước thì không có khả năng nhanh chóng đi tới đích đến mình muốn, cho nên lúc này hắn cực kỳ thông minh hùng hổ đi về phía Harry, nắm áo Harry, lôi kéo y đi theo hắn.

“Nga! Giáo sư! Từ từ! Từ từ!” Harry liều mạng muốn cứu vớt áo chùng của mình khỏi tay Snape — bởi vì này thật sự quá khó chấp nhận, “Tôi có thể tự mình đi!”

Snape liếc nhìn Harry đang giãy dụa một cái, thấy y quả thật rất không thoải mái, mới buông áo y ra, ngược lại nắm lấy tay Harry, tiếp tục dẫn y tiến lên phía trước.

Harry vụng trộm liếc nhìn bàn tay Snape đang nắm lấy tay mình — tái nhợt, thon dài, cực kỳ dễ nhìn — chung quy cảm thấy sự việc hình như có chút không thích hợp?

Tuy rằng lúc này xảy ra một vài..... chuyện rất thần kỳ, nhưng..... Đột nhiên tiếp xúc như vậy lại là thế nào? Nếu không phải Harry đã trở thành bức họa, cũng không thể lại chết thêm lần nữa, y nhất định sẽ cảm thấy hiện tại Snape nắm chặt lấy cổ tay y chính là muốn bẻ gãy nó, làm cho y đau đến chết.

.....

Có Snape theo bên cạnh..... Hộ tống, rất nhanh Harry đã bị dẫn tới đích đến — Phòng Cần Thiết ở tầng tám Hogwarts — cũng là nơi hai người bọn họ vừa mới ở, cái giường lớn kia vẫn còn đặt ở chỗ cũ, ngoại trừ việc trên giường có chút hỗn độn, thì chẳng có gì khác so với lúc Harry vừa rời khỏi.

“À, giáo sư..... Nga —!” Harry vừa muốn nói gì đó, bỗng nhiên lại bị Snape đè vào tường. Snape rất gầy, cho nên khi khuỷu tay hắn đè chặt lấy lồng ngực Harry, Harry quả thực cảm thấy dưỡng khí trong phổi mình đều bị đẩy ra ngoài, “Giáo..... Giáo sư!” Harry khó khăn kêu một tiếng, sau đó nói, “Chuyện lúc này thật sự không liên quan gì đến tôi! Là Julian —”

“Không liên quan đến mi?” Lúc này Snape có kinh nghiệm, vừa ép chặt Harry vào tường, lập tức đưa tay vào trong túi quần của Harry, lấy đũa phép của Harry ra, sau đó hất tay ném nó ra xa, “Vậy người lúc này đè ta — ở trên giường là ai?!” Lúc Snape nói chữ “Đè” này, quả thực chính là nghiêng răng nặn ra.

“..... Tôi không phải cố ý, giáo sư,” Harry nỗ lực thoát khỏi sự trói buộc của Snape, uổng công đặt hai tay mình lên vai Snape, “Tôi không biết..... Tôi không biết sẽ có phản ứng như vậy! Tôi nói thật!”

“Vậy sao?” Đôi mắt Snape trầm xuống, cực kỳ vô sỉ đặt tay của mình xuống phần dưới bụng Harry, chuyển động một chút, sau đó vô cùng bình tĩnh nói, “Nhưng bây giờ ta là cố ý.”

“Giáo sư –” Harry kinh ngạc kêu một tiếng, thanh âm vô cùng bén nhọn, “Thầy thầy–”

“Ta cái gì?” Snape thừa dịp Harry đang kinh hoảng, trực tiếp ôm lấy thắt lưng Harry, ba bước rút ngắn thành hai bước đặt y lên giường, xoay người đè lên, tiếp tục động tác vừa nãy.

Harry chỉ cảm thấy thân thể của mình vừa thấy nhẹ đi, lập tức lại bị nặng nề áp chế, so với lúc nãy bị khuỷu tay Snape đè ép còn khó chịu hơn.

“Giáo sư!” Hai má Harry bắt đầu ửng hồng, giống hệt như Snape lúc nãy, “Buông — buông ra!”

“Ta không muốn buông.” Snape cực kỳ bình tĩnh nói.

Đương nhiên lời này cũng là lời nói trong lòng Snape, dù sao hắn lớn như vậy, đây là lần duy nhất có loại phản ứng này đối với người nào đó. Một khi đã thế, hắn cũng không cần nhả nài cái gì nữa.

— Làm một bức họa, điều khi còn sống hắn không có được, không đạo lý sau khi chết có thể gặp được còn muốn trốn tránh.

Bởi vậy lúc này khi hắn muốn thử tự mình giải quyết vấn đề, phát hiện trong đầu chỉ có gương mặt Harry cùng cảm giác lúc đó Harry đè lên — không, là dựa vào — người của mình, liền hung hăng nện vào giường một cái, sau đó chỉnh lý lại quần áo trở về bức họa trong phòng hiệu trưởng tìm Harry.

Cũng không phải tự mình châm lửa, tại sao phải buông tha tên phóng hỏa kia?

Thế nhưng tuy Snape hạ quyết tâm không để cho họa sinh của mình bị kịch như nhân sinh, nhưng hắn cũng không muốn bắt buộc người khác, cho nên khi cái bộ phận nào đó trong tay nổi lên phản ứng giống hệt mình, hắn cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi. Máu mắt Snape càng thêm thâm trầm, khóe miệng không nhìn được cong lên một chút. Nếu Harry cũng có phản ứng, vậy đừng trách hắn đem đối phương cùng nhau dụ dỗ.

.....

Tay Snape rà xoát bờ ngực Harry, vô cùng dễ dàng cởi áo chùng phù thủy trên người Harry ra, thủ pháp thành thạo như đã làm vậy hàng trăm lần.

Harry nhìn Snape đè trên người mình, một loại cảm giác cực kỳ không chân thật từ chỗ tiếp xúc với Snape lan tràn toàn thân.

Người đang..... Làm chuyện này với y là ai? Là người thống hận cha y cả đời! Yêu mẹ y cả đời! Chán ghét y cả đời a!

Harry cảm thấy tam quan (*Nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan*) của mình trong nháy mắt vỡ nát rồi tỉnh rồi mù.

“Snape!” Harry bỗng đề chặt tay Snape lại, cảm thấy mình nên nói cái gì đó để ngăn cản chuyện hoang đường này, “Thầy sao lại muốn làm như vậy?!”

Snape nhướn mày. Hắn nghe thấy cái gì? Vì sao muốn làm như vậy? Nhóc quỷ khổng lồ mắt xanh này có ý gì? Y cảm thấy mình sẽ làm chuyện này với người mình không thích sao?

“Em cứ nói đi, Kẻ Được Chọn đại nhân?” Snape hỏi ngược lại.

“Tôi..... Tôi không phải.....” Hai má Harry càng đỏ, y cảm thấy dưới tình huống như vậy — y bị người ta sờ mó đến có phản ứng, nhưng y còn phải hoài nghi lúc người này sờ mó y có phải là nghĩ đến người khác hay không — quả thực chính là chuyện rất hoang đường!

“Không phải cái gì?” Tay Snape tuy bị Harry đề lại, nhưng sau đó lại cúi đầu xuống, cắn vành tai Harry, phun nhiệt khí hồi.

Toàn bộ đầu óc Harry bị động tác của Snape biến thành vận hành quá công suất, bởi vậy khi nói chuyện càng thêm lắp bắp, “Tôi nói tôi không phải..... Tôi không phải mẹ tôi!” Harry nói cực nhanh, “Cho nên thầy buông ra đi! Nếu thầy cần một biện pháp giải quyết thầy có thể tìm người khác hoặc tự mình giải quyết!”

Harry thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ thế nào, cuối cùng y cũng đã nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng hiển nhiên tâm trạng của Snape lại vô cùng tồi tệ, hắn nâng người lên, cau mày nhìn Harry, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Kẻ Được Chọn đại nhân vĩ đại, em rất cuộc vì sao lại có.....” Snape dừng một chút, lần đầu tiên trong đời phải suy nghĩ tìm một từ hình dung thích hợp, “..... Suy nghĩ thần kỳ này?”

“.....” Harry không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Ta chưa từng đem bất cứ người nào trở thành người thay thế cho Lily,” Snape nói, “Trong lòng ta cô ấy độc nhất vô nhị.” Cũng giống như những người xem thần Giehova như thần linh trên mặt tinh thần, nhưng đại khái chẳng có người nào muốn XXOO với ngài ấy.

“.....” Harry lại không có lời nào để nói.

Snape nhìn biểu tình mê mang của Harry, lại nhận ra rằng, nói chuyện với Gryffindor, cong cong queo queo

tuyệt đối không thể vượt qua ba vòng, vì thể hít sâu một hơi, nói, “Cho nên, Kẻ Được Chọn đại nhân vĩ đại, ta làm chuyện này với em –” Snape giật giật bàn tay bị Harry đè lại, gợi ý thức của Harry trở về, mới nói tiếp, “Là vì ta muốn làm chuyện này với em — em hiểu không?”

Harry vẫn không nói gì, nhưng hiện tại y cũng đã nghe hiểu. Ý của Snape chính là nói mình không phải thể thân của Lily, mà Snape làm chuyện này với mình, cũng chỉ là bởi vì hắn có hứng thú với mình, nhưng..... Tại sao hắn lại có hứng thú với mình?

Harry hỏi những lời này ra, nhưng Snape chỉ cười nhạo một tiếng, nói, “Đại khái Merlin cho Tình Được có thêm tóc em vào trà của ta.”

Lúc này Harry giống như bị ếm bùa rút lưỡi, một chữ cũng nói không nên lời. Snape nói cái gì? Tình Được? Tình Được?! Cái thứ được mệnh danh là ma được tình yêu đó hả?!

Snape dĩ nhiên nói uống phải ma được tình yêu có thêm tóc của mình?! Vậy không phải là nói.....

Harry không dám tiếp tục nghĩ, bởi vì đáp án cực kỳ rõ ràng, mà cũng cực kỳ kinh khủng.

“Suy nghĩ xong rồi chứ?” Snape nhìn xuống khuôn mặt bị hù dọa sững sờ của Harry, rốt cuộc tâm trạng tốt hơn một chút, “Cho nên có thể tiếp tục?”

“Cái gì..... À, cái đó.....” Harry vừa muốn mở miệng nói chuyện, liền cảm thấy bờ ngực của mình mát lạnh, tay Snape đang đặt ở trên đó, dùng hai ngón tay bóp lấy cái chỗ nào đó trước ngực Harry, khiến Harry không nhận được khế hừ một tiếng, “Giáo sư, thầy..... Ngô –”

Lời nói của Harry bị Snape dùng miệng ngăn chặn, hình như nghe Harry nói rất phiền, tóm lại Snape đẩy thẳng lưỡi của mình vào miệng Harry, hơn nữa còn liếm láp xung quanh, giống như lúc này Harry làm với hắn.

Trải qua lúc ban đầu giật mình sững sờ, Harry cũng phản ứng lại, vô ý thức nâng lưỡi của mình lên, dây dưa cùng Snape, tuy hai mà một, cho đến khi Harry bởi vì hết đường khí mà nhẹ đẩy Snape ra một cái, nụ hôn này mới chấm dứt.

Snape chống nửa thân trên của mình lên, nhìn xuống Harry đang nằm dưới người mình, sợi chỉ bạc ở khoeo miệng còn nối liền với khoeo miệng hơi nhếch lên của Harry, lộ ra một chút ái muội không nói nên lời.

Quần áo Harry bị cởi ra một nửa, gương mặt ửng hồng, bờ môi ướt át còn loáng thoáng hiện ra ánh nước, đôi mắt vốn đã đen tối của Snape càng thêm thâm trầm.

“Giáo sư.....” Harry vô thức kêu một tiếng, trong tiếng nói mang theo chút khàn khàn cùng..... Dục |vọng.

“Sao?” Snape cúi người xuống, vừa há miệng cắn vào điểm nào đó trước ngực Harry, vừa thờ ơ trả lời.

“A.....” Harry chỉ cảm thấy bờ ngực mình đau nhức, lập tức lại nóng lên, bị một cái gì đó ẩm áp ầm ướt bao trùm, còn có một cái lưỡi mềm mại xoay quanh điểm nào đó trước ngực mình, “Giáo sư.....”

Harry nâng tay đặt lên trên đầu Snape, lại không biết rốt cuộc là muốn đẩy Snape ra, hay là muốn ấn Snape xuống thấp chút nữa.

Snape dùng miệng hôn một bên điểm nào đó của Harry, bên kia thì dùng tay nắm, khi thì ấn xuống khi thì kéo lên, khiêu khích Harry không kiềm chế được ưỡn ngực, như muốn đưa cả ngực vào miệng và tay Snape.

“Giáo sư.....” Lúc này Harry hình như chỉ biết nói từ này, vừa cắn môi, vừa dứt quãng rồi rạc gọi. Việc đến mức này, lại giả vờ cái gì cũng chưa xảy ra hiển nhiên không có khả năng, nếu mình cũng có suy nghĩ này, vậy sao lại không tiếp tục làm?

Thế nhưng khi ngón tay Harry chạm vào áo Snape, Harry mới bỗng nhận ra lúc này Snape ngay cả quần áo cũng không hỗn loạn chút nào, nhất thời có chút căm phẫn, hơn nữa bắt đầu tự mình ra tay cởi quần áo Snape ra.

Snape cảm nhận được hành động của Harry, từ trước ngực Harry nâng đầu lên, sau đó vô cùng phối hợp cởi hết toàn bộ quần áo của mình..... Cũng thuận tiện kéo quần của Harry, làm cả hai người đều trần trụi.

“Dừng.....” Harry vô thức khép chân lại, sau đó lấy tay che khuất bộ vị nào đó bị lộ ra của mình.

“Dừng cái gì?” Snape hỏi, sau đó vươn một tay đặt lên trên bàn tay đang che lấy bộ vị nổi lên phản ứng của Harry, chậm rãi di chuyển, như đang vuốt ve tay Harry, lại như đang vuốt ve thứ dưới bàn tay kia.

“Lúc này khi em chạy trốn nên biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Năm ngón tay của Snape thăm dò vào từ khe hở giữa năm ngón tay của Harry, trực tiếp vuốt ve bộ phận đang xảy ra biến hóa kia, nhìn đáng vẻ hưởng thụ của Harry, màu mắt trở nên càng đậm.

Khi Harry còn sống chỉ có hai cô bạn gái: Cho Chang và Ginny, hơn nữa y và hai người kia cũng không có thân mật đến mức độ này, cho nên đối với Harry, chuyện hiện tại đang trải qua đều là lần đầu tiên cả lúc trước và sau khi y chết, tất nhiên cực kỳ miễn cưỡng, vì vậy còn chưa bị Snape vuốt ve bao nhiêu cái, liền bắn ra.

Snape vừa cúi người xuống khẽ cắn lấy hầu kết Harry, vừa dùng bàn tay mới giúp Harry bắn ra thăm dò vào phía sau Harry, nhẹ nhàng dùng chất lỏng do bản thân Harry vừa phóng xuất bôi ở cửa động, làm một chút bôi trơn bé nhỏ không đáng kể, sau đó đẩy một ngón tay vào..... Hai ngón tay.....

“A.....” Harry vốn còn đắm chìm trong sung sướng sau phóng thích đột nhiên hét một tiếng, sức nóng cùng đau đớn từ phía sau thỉnh thoảng truyền đến rốt cuộc kéo Harry trở về từ dư vị lúc này, ý thức được hiện tại

đang xảy ra chuyện gì.

“Giáo sư.....” Harry vô ý thức nâng mông lên một chút, để giúp Snape có thể tiến vào càng thuận lợi.

“Chuẩn bị tốt sao?” Snape thấy Harry phối hợp như vậy, liền hỏi.

“Àn.....” Harry cảm nhận thân thể của mình một chút, một lát sau, mới dứt quãng nói, “Được..... Được rồi..... A.....”

Snape sớm đã chờ không kịp nên khi Harry vừa nói một chữ được, lập tức tiến mạnh vào.

Sau khi tiến vào Snape bị vách tường ầm áp bên trong bao vây lấy, rốt cuộc không kiềm chế được dục vọng trong lòng, không đợi Harry thích ứng một chút, liền mãnh liệt chuyển động, khiến Harry liên tục kêu lên sợ hãi.

..... Vì thế, sau nửa đêm hôm nay, toàn bộ Phòng Cần Thiết, đều vang vọng tiếng rên rỉ sung sướng của Harry và Snape, một lần tiếp một lần, thật lâu không ngừng.

.....

Hôm sau, sáng sớm.

Harry chậm rãi mở hai mắt ra từ trong mộng, một cơn đau nhức từ sau thắt lưng y truyền khắp toàn thân.

“Dậy?” Hai tay Snape ôm thắt lưng Harry, thấy Harry giật giật, lập tức một tay sờ mó lên trên, một tay sờ mó xuống dưới, phân công đặt lên bờ ngực Harry cùng với chỗ sáng sớm dễ dàng nổi lên phản ứng nhất của đàn ông.

“Không được.....” Harry đưa tay ngăn cản bàn tay đang làm loạn ở phía dưới y của Snape, cau mày nói, “Đã làm một buổi tối”

Thanh âm Harry bởi vì chuyện tối qua mà trở nên cực độ suy yếu và khàn khàn, khi Snape nghe thấy, lại có một loại cảm giác dục hoặc.

“Vậy sao?” Snape vuốt ve cái bộ vị nào đó đã ngẩng lên, cổ ý bóp bóp, sau đó kề sát vào tai Harry, nhẹ nhàng nói, “Nhưng tình trạng hiện tại.....” Snape dán thân thể của mình vào sau lưng Harry, khiến Harry cũng cảm nhận được mỗi một biến hóa nhỏ của hắn, “Vẫn là giải quyết một chút có vẻ tốt hơn?”

Harry: “.....” Trước kia không có ai nói rắn độc Slytherin phát tình nhanh như vậy a!

Snape hình như nhìn ra sự bất đắc dĩ của Harry, nhú nhú mày, đột nhiên nói, “Một lần cookie.”

Harry sững sốt, lập tức hiểu được Snape nói cái gì, nhất thời một trận bất đắc dĩ lại nảy ra trong lòng, quay đầu về mặt không nói gì nhìn Snape, nói, “Giáo sư, lúc trước em cũng không biết anh có hứng thú với cookie.....”

“Bây giờ ta cũng không có hứng thú.” Snape trở mình Harry lại, đặt dưới thân mình, nói.

Harry: “.....” Nói cách khác, chính là dùng điều kiện trao đổi như vậy anh còn cảm thấy mình bị thiệt thòi phải không, giáo sư?

Harry nặng nề thở dài trong lòng, sau đó như đã chấp nhận số mệnh, xoay người một cái liền đặt Snape xuống dưới, ngồi cưỡi lên bụng Snape, trên cao nhìn xuống Snape, nói, “Vậy thì, lần này đến lượt em!”

Snape từ chối cho ý kiến nằm ở phía dưới.

Harry cúi người xuống, học theo động tác tối hôm qua Snape làm với y, hôn điểm đỏ trước ngực Snape.

Cuối cùng.....

Tư thế cưỡi ngựa gì đó, trở thành tư thế giáo sư Snape yêu thích nhất.

Harry: “.....” Không nói, nói nữa tất cả đều là nước mắt.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-khoi-banh-cookie-be-nho-con-loi-hai-hon-thuoc-x>